

APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din Învățământ și Cercetare Neamț

SERIE NOUĂ, ANUL XVIII, NR. 191

<http://apostolul.slineamt.ro>

septembrie
2016

Ziuă Limbii Române

Peste 28 de milioane de oameni din toată lumea vorbesc românește. Limba română se predă în școli din 43 de țări și este vorbită oficial în 20 de state în care există comunități mari de români. Este, de asemenea, limbă oficială sau administrativă în Uniunea Latină și în Uniunea Europeană. Româna este și una dintre cele cinci limbi în care se oficiază serviciilor religioase pe Muntele Athos.

Plenul Camerei Deputaților a adoptat, la 19 februarie 2013, cu 312 voturi pentru, două împotriva și cinci abțineri, un proiect de lege, prin care se instituie ziua de 31 august ca *Ziuă Limbii Române*. Legea a fost promulgată de președintele Traian Băsescu la 13 martie 2013 și publicată în Monitorul Oficial la 19 martie 2013.

Propunerea legislativă a fost inițiată în 2011, când 166 de parlamentari din toate grupurile politice au depus la Senat un proiect de lege în care solicită proclamarea zilei de 31 august drept *Ziuă Limbii Române*.

Acesta a fost aprobat de Senat în ședința din 6 decembrie 2011, Camera Deputaților fiind Camera decizională.

În proiect se arată că *Ziuă Limbii Române* urmează să fie sărbătorită de către autoritățile publice din România și de către reprezentanțele

RED.

(continuare în pag. 2)

Toamna se numără problemele...

● **Interviu cu domnul Gabriel Ploșcă, președintele Sindicatului Învățământ din județul Neamț**

Domnule Gabriel Ploșcă, nu ne-am mai văzut de-o vară. De unde începem?

– Aș dori să pornesc de la mesajul de protest de la 1 iunie, când peste 10.000 de membri de sindicat din toată țara au contestat la București prevederile proiectului ultimei Ordonanțe de Urgență, nr. 20/2016, ce promitea anumite majorări salariale și corecția unei mulțimi de nedreptăți și inadvertențe comise în retribuirea personalului din sistemul de învățământ. Acțiunea a fost inutilă pentru că Guvernul României a aprobat, în data de 8 iunie 2016, Ordonanța de Urgență nr. 20, pentru modificarea și completarea Ordonanței de Urgență nr. 57/2015 care nu ținea cont de protestul și revendicările noastre. Mai mult, Hotărârea de Guvern din 10 august 2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor din Ordonanța de Urgență nr. 20/2016 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016 perpetuează neajunsurile și nedreptățile sesizate de noi.

Astfel, în momentul de față, când a venit vremea aplicării acelei dispoziții, din unitățile școlare curge un adevărat val de nemulțumiri: s-au creat

discriminări în rândul personalului nedidactic pentru că există oameni care nu mai au aceleași venituri ca la 1 august, după cum, pentru alții, creșterile salariale au fost foarte mici sau inexistente. Conform noilor norme, se observă că unele venituri scad prin diminuarea unor sporuri; bani care ar asigura o prezumtivă și vagă creștere de venituri pentru alți colegi. În fond nu e vorba de alți bani alocați de Guvern, ci de aceeași bani zornăiți ostentativ.

– *Mult zgomot pentru nimic...*

– Ideea principală este că grilele de salarizare din HG 582/2016 trebuie modificate de urgență. Prima noastră reacție a fost să evaluăm și să centralizăm nemulțumirile din teritoriu. În același timp, reprezentanții noștri la nivel național au discutat cu ministrul Educației pe această temă și acesta a admis că sunt și anomalii în document. Se pare că unii au umblat la această grilă fără să consulte toți partenerii și s-a ajuns unde s-a ajuns. Dar faptul că se recunosc aceste greșeli ne fac să sperăm într-o îndreptare a lucrurilor, în posibilitatea unui parteneriat direct și sincer, într-un dialog social care să devină un fapt real.

– *E un punct de vedere optimist...*

– Aproximativ. Deocamdată, în așteptarea unor noi negocieri la nivel național, încercăm și noi aici, în Neamț, să ne mobilizăm parlamentarii pentru ca, atunci când această Ordonanță de Urgență va ajunge în Parlament – probabil până în alegeri – ea să fie amendată conform revendicărilor noastre. Avem promisiuni din partea unor parlamentari că ne vor sprijini, dar trebuie să vedem ce-o să iasă la vot; vorba românească zice că socoteala de acasă nu se prea potrivește cu cea din târg... Asta e problema principală care ne preocupă acum și sperăm să avem sorți de izbândă.

– *Și problemele secundare?*

– Sunt cele specifice cu care ne confruntăm la fiecare început de an. Printre ele, lipsa avizelor sanitare, care e o problemă la nivel național.

– *Și cu banii cum vă descurcați?*

– Se tot spune că alocațiile bugetare sunt suficiente, dar nu e adevărat. Alocațiile bugetare au fost tot timpul la cota de avarie și așa au să rămână lucrurile până când cineva va înțelege că învățământul chiar este o prioritate națională.

A consemnat Mircea ZAHARIA

(continuare în pag. 2)

FEDERAȚIA SINDICATELOR LIBERE DIN ÎNVĂȚĂMÂNT – ROMÂNIA

Mesajul Președintelui Federației Sindicatelor Libere din Învățământ adresat salariaților din învățământ la începutul anului școlar 2016 - 2017

Începutul de an școlar este un moment unic, cu o semnificație aparte, atât pentru copii și elevi, pentru dascăli, dar și pentru ceilalți salariați de care depinde buna funcționare a unităților de învățământ.

Din păcate, acest moment care ar trebui să fie un moment de sărbătoare, este umbrat, ca atâtea alte începuturi de an școlar, de multitudinea de probleme cu care se confruntă învățământul românesc. Mulți elevi nu vor găsi pe bănci manualele școlare; programele școlare sunt în continuare supraîn-

cărcate și rupte complet de realitățile din România; mii de unități de învățământ nu au autorizații sanitare de funcționare; salariile personalului din învățământ sunt umilitoare. Și toate acestea sunt cauzate de indiferența clasei politice românești și a guvernanților care, teoretic au făcut din școala românească „prioritate națională”, dar faptic i-au întors spatele.

Este posibil ca astăzi, 12 septembrie 2016, politicienii să facă din nou promisiuni, anul 2016 fiind an electoral. Cei care astăzi fac promisiuni se întreabă oare cât mai poate funcționa învățământul românesc în aceste

condiții? Cât vor mai avea dascălii acestei țări puterea să-și manifeste dăruirea și pasiunea în nobila muncă pe care o desfășoară, fără să fie răsplătiți așa cum merită pentru efortul depus?

Pentru ca toate aceste neajunsuri să fie înlăturate, fiecare salariat din învățământ trebuie să fie conștient că numai prin unitate se poate îndeplini acest deziderat.

Acum, la început de an școlar, doresc multă sănătate tuturor celor care slujesc învățământul românesc.

Președinte, SIMION HANCESCU

Ziua Limbii Române

(urmăre din pag. 1)

diplomate din străinătate, inclusiv de Institutele Culturale ale României sau de alte instituții românești din străinătate, prin organizarea unor programe și manifestări culturale-educative și artistice cu caracter evocator sau științific, consacrate istoriei limbii române.

De asemenea, proiectul de lege prevedea ca în ziua de 31 august să fie arborat Drapelul României, iar Societatea Română de Televiziune și Societatea Română de Radiodifuziune să reflecte, în cadrul programelor lor, manifestările dedicate acestei zile.

Ziua Limbii Române se sărbătorește în Republica Moldova începând cu 31 august 1989, după ce, pe fundalul „perestroikăi” din fosta URSS și în urma Marii Adunări Naționale de la 27 august 1989, fostul Soviet Suprem a decretat limba română ca limbă de stat și trecerea la grafia latină.

În timpul perioadei sovietice, populației i se impuse să vorbească în „limba moldovenească” și să utilizeze grafia chirilică. Rolul limbii române în calitate de limbă de stat a Republicii Moldova a fost consfințit și în Declarația de independență adoptată la 27 august 1991. Ulterior, însă, în Constituția din 1994 s-a statuat drept limbă de stat „limba moldovenească”.

Anul acesta, cu prilejul Zilei Limbii Române, sărbătorită de românii de pretutindeni, Președintele Republicii Moldova, Nicolae Timofti, a precizat la Academia de Științe din Chișinău că este român, așa cum sunt toți cetățenii Republicii Moldova. „**În discuțiile mele cu președinții altor țări am spus mereu că sunt de origine română, așa cum au fost părinții, bunei mei și toți cei care trăiesc pe acest pământ. Îndemnul meu este să nu ne abatem din drum și să urmăm vectorul european de dezvoltare**”. De asemenea, Președintele Nicolae Timofti, a solicitat Parlamentului modificarea Articolului 13 din Constituția țării astfel încât limba de stat să fie limba română, în baza unei decizii a Curții Constituționale din 2013, subliniind că moldovenii sunt etnici români.

În 2011, mai multe asociații și organizații românești din Serbia, Bulgaria, Ungaria și Ucraina au stabilit ziua de 31 august ca Zi a Limbii Române urmând ca, începând cu anul 2012, aceasta să fie sărbătoare națională. De asemenea, au cerut autorităților române decretarea Zilei Limbii Române pentru românii de pretutindeni.

Toamna se numără problemele...

(urmăre din pag. 1)

– Se anunță o rectificare bugetară. Vă puneți în ea speranțe reale?

– Dorim ca aceste rectificări să fie reale și să rezolve măcar problema salarizării. Pentru că dacă guvernării nu vor face ceva în sensul acesta, va trebui să forțăm noi lucrurile, altminteri vor rămâne oamenii fără salariu. Și lucrurile se repetă pentru că fondurile de salarii se calculează pe baza unor costuri standard nerealiste și fiecare sfârșit de an calendaristic vine cu aceleași probleme...

– Alteva?

– Se văd și câteva lucruri bune în fapt și la orizont. Un prim pas în sensul debirocratizării învățământului a fost făcut prin limitarea la șapte a numărului comisiilor din unitățile școlare. Alte speranțe sunt legate de trecerea prin Parlament a Statutului nostru de Autoritate Publică, mai ales că elevii au dobândit unul. Iar statutul personalului didactic este aproape sublim, dar lipsește cu desăvârșire. Am zis aproape pentru că e vorba doar de o anexă care există pe undeva pe lângă Legea 1/2011. Pentru că tot am vorbit despre Statutul Elevului, trebuie să spun că noi, în urma a nenumărate discuții publice, am reușit să scoatem foarte multe aberații din text. Se propusese chiar să se elaboreze o nouă Lege a Educației pornindu-se de la acest statut. De parcă n-ar ajunge cât e de proastă această lege și ar trebui făcută și mai proastă...

Mai există ceva probleme legate și de concursul pentru directori pe care noi l-am dorit și-l tot solicităm de vreo doi ani: perioada aleasă pentru desfășurare se suprapune cu cea a începutului de an școlar, cea mai grea din punct de vedere organizatoric. Noi am încercat să schimbăm acest calendar (N.R.: interviul a fost realizat pe data de 15 sept.) mutând data desfășurării cu vreo două săptămâni. Au fost deja discuții în Comisia de învățământ din Senat și acum așteptăm reacția MECS.

– Cum e gândit acum, chiar miroase a depolitizare?

– Dacă s-ar respecta întocmai ceea ce e prevăzut în metodologia de desfășurare, cred că ar fi un bun prilej pentru a depolitiza măcar o parte a acestui examen, unde sindicatele nu au decât rol de observator. Noutatea examenului constă în introducerea unei lucrări scrise cu subiect unic la nivel național, ceea ce mi se pare un pas înainte. Și modalitatea de evaluare mi se pare mai completă, deși nu exclude în mod absolut toate subiectivitățile. Noi am propus – și s-a aprobat – ca proba de interviu să fie înregistrată, dar aceasta e o sabie cu două tășuri: atât în avantajul eventualului contestator, cât și al comisiei.

– Știu că ați avut și alte inițiative, și alte propuneri care își așteaptă soluționarea...

– Încercăm de ceva vreme să promovăm niște inițiative care au plecat de la Federație către Parlament. E vorba mai întâi de o inițiativă plecată din Județul Neamț, o inițiativă care se referă la condiția și statutul Școlilor profesionale. Ca să stimulăm copiii și să le dăm și celor din familii cu o situație materială precară posibilitatea de a învăța o meserie, am propus ca aceștia să primească masă și casă gratis. Adică să aibă gratuit cămin și cantină. Nu mi se pare mult, pentru că și acum trăim cu nostalgia meseriașilor formidabili produși de acest sistem. Este o idee agreată și de domnul senator Liviu Marian Pop care sprijină și promovează această propunere legislativă, aflată deocamdată, pe circuit, în Camera Deputaților.

O altă inițiativă a noastră, care în prezent adună sprijin parlamentar, este aceea ca manualul școlar să devină bun de interes național. Aceasta ar însemna ca editarea acestor manuale să fie făcută de Ministerul Educației, într-o tipografie proprie, la o editură proprie. În momentul de față, după licitații, mai multe edituri se contestă reciproc și, practic, se pierde timp pentru că sunt licitații care treneză de ani de zile. Astfel apariția manualelor se află într-o întârziere impardonabilă – în acest an, nici până acum copiii din clasa a IV-a nu au încă manuale.

S-a vorbit și se tot vorbește despre curriculum. Acest curriculum trebuie să fie elaborat de cei care lucrează la catedră, pentru că – orice s-ar spune – avem printre noi cadre didactice foarte bine pregătite și cu rezultate foarte bune la cel mai înalt nivel internațional. Ei trebuie chemați să lucreze. Nu zic că nu trebuie ascultate și ONG-urile, dar trebuie să dăm întâietate specialiștilor. Altminteri starea de confuzie se va perpetua și v-a întretine în continuare un haos, care deja ne-a devenit familiar...

– Aveți, în final, un mesaj și pentru colegii noștri?

– Toamna e frumoasă, dar pentru noi aduce cele mai multe probleme... Avem nevoie de unitate și solidaritate, avem nevoie ca membrii de sindicat să fie alături de noi pentru că, până la urmă, ei reprezintă puterea și numai în acest mod avem șorți de izbândă, numai așa vom reuși să ne facem ascultați. Le doresc colegilor mei, tuturor celor care lucrează în învățământ să aibă un an bun cu bune rezultate, cu împliniri profesionale, cu bucurii și satisfacții din partea învățăcelor. Și, desigur, să aibă și să avem – putere și sănătate!

– Subscriu.

TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT

Piatra-Neamț – 585 de ani de atestare documentară

Piatra-Neamț este menționat pentru prima oară în actul din 31 iulie 1431, prin care Alexandru cel Bun a dăruit Mănăstirii Bistrița două prisăci și o „casă a lui Crăciun de la Piatra”. Așezarea de la poalele Pietricicăi s-a numit „Piatra”, până în anul 1859, când se adaugă cuvântul „Neamț”. Completarea a fost necesară, pentru a deosebi orașul de alte localități – numeroase la vremea respectivă – care purtau numele de „Piatra”.

În 1457, Ștefan cel Mare dă un hrisov din Mănăstirea Bistrița, prin care întărește dania făcută de Alexandru cel Bun din 1431. Târgul Pietrei avea un soltuz și 12 pângari (un fel de consiliu comunal) și pe actele oficiale se punea pecetea din vremea lui Ștefan cel Mare, care purta inscripția: „Această pecete a Târgului Pietrei de la Ștefan Vodă 7021”. Așadar, Ceta-

tea de Piatra sau Cetatea Pietrei este una dintre cele mai vechi așezări ale Moldovei, împreună cu Neamțul, Baia și Trotușul.

Dar cele mai semnificative mărturii din istoria îndepărtată a municipiului se leagă de civilizația geto-dacică (pe înălțimile Bătaea Doamnei și Cozla). Aici a existat un important centru politic, economic și spiritual, menționat în secolul al II-lea de Ptolemeu, în lucrarea „Îndreptar geografic”: cele mai însemnate orașe din Dacia sunt următoarele: Dacidava, Porolisum, Patridava, Petrodava.

29 iulie, Ziua Imnului Național al României

Interzis de regimul comunist timp de aproape o jumătate de secol (Pe de 15 noiembrie 1987, în ziua revoltei de la Brașov, muncitorii de la uzinele de Autocamioane au cântat această melodie fără întrerupere), „Deșteaptă-te, române!” a fost ales, imediat după decembrie

Of, iar în bănci!

Semnatarul rândurilor de față a învățat să scrie pe tăbliță de ardezie. Da, da, ați citit bine! Dacă tableta se spargea cumpăram alta cu doi lei de la prăvălia lui Leia, negustoreasa cea cu clopoțel la ușa. Nici Domnul Purice, învățătorul nostru de la Școala de băieți Nr. 2 din Piatra- Neamț nu era mai dotat. Folosea doar tabla, creta și cărpa. Buretele a apărut mai târziu. Ni s-a dat verde la cerneală și toc abia în clasa a treia, pe vremea altui învățat vestit, Bogdan, ce locuia pe strada Durăului. Astăzi, când trăim în deplină libertate și democrație, puștanul de primară, de obicei super răsfațat de părinți e uns cu toate șmecheriile sofisticate. Are în dotare: telefon, tabletă, laptop, reportofon... și tastează la calculator de la grădiniță. Mai mult, noul Statut al elevilor îi acordă drepturi incredibile. Poate cere explicații și profesorilor. De ce să vă amintesc toate acestea? S-a finit vacanța mare, elevii s-au întors în bănci, fără entuziasm prea mare.

Pe vremea lui bădia Dej, în anul de grație '62, în Piatra Neamț, la secția de Învățământ a Raiounului „trăgeau sforile” inspectorii școlari: Bontaș, Modan, Iacob și mulți alții. Dumnezeu să-i odihnească fiindcă au plecat. Unii erau calificați, alții aveau dosare politice „beton” și le ajungeau. Afirmția „trăgeau sforile” nu-mi aparține, de aceea am pus-o în ghilimele. Aparținea cadrelor didactice nemulțumite la fiecare început de an școlar și de aceea cărteau. Nepotismul era în floare, ca și astăzi. Cu multe cincinale în urmă, absolvenții de facultate mergeau la repartiție într-un centru universitar: Iași, Cluj, Timișoara... acolo primeau repartiție guvernamentală și se prezentau la post, chiar dacă deranjau necalificații. De acest drept, oferit de comuniști a beneficiat și subsemnatul. Și așa am ajuns la catedră, după terminarea Istoriei care pe atunci se făcea cinci ani. Deci, am profitat de comunism. Recunosc.

Cum am aterizat în mediul rural m-am acomodat la condiții. La țară, după deschiderea anului școlar la care erau prezenți președintele Sfatului Popular, Președintele C.A.P.-ului, directorul Căminului cultural și inginerii agronomi, începea practica agricolă. Care dura cât poșteau fabricii de răspundere din comună. Interesul era unic: strângerea recoltei cu elevii, că țărani operatori nu prea existau. De multe ori practica se prelungea până în noiembrie și evident se pierdea materie multă. Niciodată nu s-a recuperat. Astăzi, elevii nemțeni nu mai sunt scoși la munci agricole. Nu-i mai vezi la Ciritei sădind meri. Paradoxal, nu mai ajung nici la școală. Sunt permanent nemulțumiți, plictisiți și dornici de

ducă în zărilor de farmec pline. Vor „o țară ca afară” dar ei nu fac nimic. Poate și Educația de astăzi are altă înfățișare. 5% dintre absolvenții de facultăți sunt șomeri. La întâlnirile cu angajatorii li se spune că nu au experiență, iar voluntariatul nu-i încurajat pentru că e multă scriptologie, ca să vezi!

Poate și rezistența la schimbare i-a născut pe elevi. Când școlarii ordonați au văzut că se renunță la uniforme, numărul matricol și chipui, au înțeles prin democrație dreptul de a face orice. Și au făcut tot felul de nebunii. Isprăvile lor au depășit orice înțelegere. Când i-au văzut și pe dascăli făcând greve au rămas total descumpăniți. Apropo, mai știți cum se organiza o serbare de început de an școlar pe vremea României multilateral dezvoltate?

De obicei serbarea se desfășura în curtea școlii sub catargul pionieresc pe care flutura drapelul. Elevii strânși la „pachet” în care îl urmăreau pe diriginte când să aplaude. Prezidiul era o masă lungă acoperită cu pânză roșie și flori, multe flori. La ora H apăreau actorii momentului: directorul „plin”, adjunctul, delegatul inspectoratului școlar, un funcionar de la...

Primul care tămăia PCR era directorul titular, care mulțumea pe această cale promovarea sa în cin. Despre „grija părintească” față de elevi a partidului vorbeau și următorii, așa cum era ordin „de sus”. Când se plictiseau de „clămpănit aiurea” introduceau kinderi în școală. Deși au trecut 26 de ani de la Revoluție în Educație lucrurile nu s-au așezat. Motivul? Nu avem conducători de cursă lungă, de calibru ca Spiru Haret. Am dreptate?

Dumitru RUSU

BACALAUREAT, 2016

● Rezultate în Neamț

Rezultatele examenului de Bacalaureat, sesiunea august-septembrie 2016, înaintea contestațiilor, situează Neamțul cam la jumătatea clasamentului național. Ele arată că din totalul celor 938 candidați înscriși în cele trei centre de examen din județ, 167 au absentat, iar din cei 771 candidați prezenți unul a fost eliminat, iar 519 respinși din cauza mediei sub 6. Au promovat 251 candidați, din care 206 cu medii între 6 și 6,99, 34 cu medii între 7 și 7,99, alți opt cu medii între 8 și 8,99 și trei cu medii între 9 și 9,99. Cea mai mare medie la Bac-ul de toamnă este 9,56, obținută de o absolventă de la Târgu Neamț.

● Rezultate la nivel național

Rezultatele finale înregistrate în sesiunea august-septembrie a examenului național de Bacalaureat 2016, după soluționarea contestațiilor, indică o rată de promovare de 25,7%, în creștere cu 1,7% față de rata de promovare generată de rezultatele inițiale (24%).

Au fost depuse 11.118 contestații: la proba E (a) – 3.792 de contestații, la proba E (b) – 125 de contestații, la proba E (c) – 3.141 de contestații, la proba E (d) – 1.583 de contestații. În medie, rata de admitere a contestațiilor la cele patru probe este de 41%.

După soluționarea contestațiilor s-au consemnat rate de promovare peste 35% în județele Alba (36,89%) și Caraș-Severin (35,60%). Județele cu o rată de reușită sub 20% sunt Ilfov (14,14%), Gorj (16,74%), Giurgiu (17,74%). În Capitală, rata finală de promovare este de 21,94%. (Sursa: Comunicat MEC). (RED)

Premii pentru nota 10

Potrivit unei hotărâri adoptate de Guvern pe 31 august, în semn de apreciere față de performanțele realizate, absolvenții care au obținut media 10 la Evaluarea națională și la examenul de Bacalaureat vor primi stimulente financiare.

Acestea sunt în valoare de 1.000 de lei pentru fiecare absolvent care a obținut media 10 la Evaluarea națională pentru clasa a VIII-a, respectiv de 3.000 de lei pentru fiecare absolvent de liceu care a obținut media 10 la examenul național de Bacalaureat 2016.

În acest an, trei elevi din județul Neamț vor fi premiați: Miruna Mihaela Ignat, de la Colegiul Național „Roman-Vodă” din Roman, care a obținut media 10 la Evaluarea națională, Laura-Mihaela Gheoldan și Corina Hetea, ambele de la Colegiul Național „Petru Rareș” din Piatra Neamț, care au obținut media 10 la Bacalaureat.

„Susținerea tinerilor capabili de performanțe școlare înalte reprezintă o parte integrantă a politicilor educaționale promovate de Ministerul Educației Naționale și Cercetării Științifice. În anul 2016, un număr de 86 de absolvenți de clasa a XII-a au obținut media 10 la examenul de Bacalaureat, sesiunea iunie-iulie 2016, iar 253 de absolvenți de clasa a VIII-a au obținut media 10 la Evaluarea națională”, precizează un comunicat al Guvernului. (RED.)

INFOCULT □ INFOCULT □ INFOCULT □ INFOCULT □ INFOCULT □ INFOCULT □ INFOCULT

1 989, drept Imn Național al României, fiind consacrat prin Constituția din 1991. Alegerea și proclamarea unei Zile a Imnului Național al României a fost făcută de Parlament prin Legea nr. 99 din 26 mai 1998.

Imnul „Deșteaptă-te, române!” a fost intonat pentru prima oară pe 29 iulie 1848, în parcul Zăvoi din Râmnicu Vâlcea, de către un grup de tineri, în frunte cu Anton Pann, în fața unui numeros auditoriu. Momentul fusese precedat de citirea textului noii Constituții, la originea Imnului Național aflându-se poemul patriotic „Un răsunset” de Andrei Mureșanu, publicat în numărul iunie-iulie 1848 al suplimentului „Foie pentru minte, inimă și literatură”, pe o melodie culeasă de Anton Pann.

Conform Constituției României, Imnul Național este considerat simbol național, alături de drapelul tricolor, stema țării și sigiliul statului.

„Mândri că suntem nemțeni”, la Târgu Neamț

Șase ansambluri folclorice din județul Neamț au evoluat vineri, 9 septembrie, în Parcul Cetate din Târgu Neamț, în cadrul evenimentului concurs „Mândri că suntem nemțeni”, organizat de Asociația „Ansamblul Ozana”, cu sprijinul Consiliului Județean Neamț.

Ansamblul Folcloric „Izvoarele Borcuțului” – Borca, Ansamblul Folcloric „Codrii Neamțului” – Piatra Neamț, Ansamblul Folcloric „Sânziencele” – Tupilați, Ansamblul Folcloric „Brăduțelul” – Tazlău, Ansamblul Folcloric „Plai Moldovenesc” – Roman și Ansamblul Folcloric „Ținutul Zimbrului” –

Târgu Neamț au încântat publicul cu frumusețea și autenticitatea cântecului și dansului, dar și a costumelor populare, pe care le-au etalat în cadrul unei parade desfășurată pe traseul dintre Primăria Târgu Neamț și Parcul Cetate.

Irina NASTASIU

(Continuare în pag. 4)

Romanicul ca pre-Romantic

Ca o ilustrare a curbspiralajului cosmic, abiotic, biotic sau alterexistențial, pe care îl posedă Universul în ființarea sa, putem exemplifica prin aceea succesiune aproape binară a stilurilor plastice, dar mai ales, în arhitectură, prin reluarea unor viziuni anterioare, ce

pregătesc, parcă, un stil ulterior, care să nu aibă în el un *ex abrupto* total. Unele sunt alăturate (evolutive), altele, anticipative (revolutive).

Să ne oprim, deocamdată, la *rudenia* Romanico-Romantică, stilistic și nu lingvistic, poposirile noastre fiind făcute la zidirile caracteristice, aflate, mai ales, în Vestul Europei și făurite în aceste două formule. Ne vor interesa, nu atât înălțările lor materiale, cât rezonanțele sufletești trăite, mai ales, atunci, când ființele umane se aflau sau se găsesc în preajma lor.

Multe sunt în stare de ruină, sau, mai târziu, refăcute. Oare întotdeauna *ruina* a însemnat simbolul trecerii timpului, a vieții, a trăirilor optime, a apropierei *amurgurilor*? Și romantismul, cu algoritmul său

de scurtime, a dorit mereu oprirea timpului pe loc. A fost un *tempo*, ostil nu lui *a mai fi* altfel, ci unui *a tot fi* la fel. La ambele, atributul de timp are două dimensiuni contradictorii; se preferă a fi etern și neschimbabil, dar e dorită și o moarte adolescentină, sosită după un segment de viață, arhibogat în fapte. Un Romanic și un Romantic care, tocmai prin acest destin, aflat parcă în afara istoriei, rămân atât de aderente la Arte. Iar arhitecturile corespunzătoare, se constituie în *simbolul* lor.

Dintre toate stilurile, ele două iubesc singurătatea, nu numai prin retragerea de tumult, ci și prin ambientul vegetal, dorind a exista pe o *planetă* numai muntos-silvană, cu numai *clorofilă* și fără protoplasmă. O penumbră izolatoare, dată de codrii și de nopțile cu lună. Soliditate în zidiri și cu deschideri mici înspre pădure. De unde și tăcerile nocturne, cu *poduri ridicate* la sonor și doar poieni neștiute, de imagineri și gânduri creative. Se vrea doar *mâine* și *altfel*, pe când tot ce a fost mai înainte se îmbracă în legendă și ireal. Și, dacă și Arhitectura e prezentă, ea este defensivă, fie de oameni îmbrăcați în zale, fie de alte zale, ce ascund prea multe gânduri.

Realul e o *fata morgana*, care nu fuge de acei ce-l au ca viziune, ci invers, *singuraticii* se retrag din calea sa. O altă *apărare* zidită, fie din *zidire* groasă, fie dintr-o la fel de *groasă izolare*, de care, dacă cineva se apropie, îl îndepărtăm pe el de noi și pe noi de ei.

Catedralele și cetățile romanice ca și castelele și căsuțele romantice, prin soliditatea primelor sau singurătatea ce o au celelalte, te îmbie parcă să nu mergi mai departe, ci să rămâi în umbră, spre a le privi de la distanță și a te întreba, la fel de *singuratic*, oare, *dincolo*, este cineva, un altceva?

Gheorghe A. M. CIOBANU

Orizonturi și frontiere în managementul competențelor

Lucrarea doamnei Daniela Nistor, *Orizonturi și frontiere în managementul competențelor*, apărută la Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2016, aduce o reală contribuție sistemului de management educațional actual.

Un titlu mai mult decât sugestiv: *orizonturi* deoarece rațiunea caută noi oportunități în viitor, prin prisma prezentului, *frontiere* întrucât există permanenta încercare de a desăvârși propriul eu într-o societate a schimbărilor. Tema este abordată între „orizontul de astăzi” și „frontierele de mâine”, configurând noi direcții de cercetare prin promovarea culturii competențelor în organizațiile școlare, fiind o proiecție a unei realități în continuă transformare.

Lucrarea a apărut din necesitatea oferirii unei perspective globale asupra managementului competențelor transversale ale elevilor proiectate pe patru dimensiuni prezentate în cuprinsul cărții.

Cuprinzând 300 de pagini, cartea este structurată în patru capitole (*Competențe și universul educației, Metodologia cercetării, Prelucrarea rezultatelor cercetării. Analize, interpretări, comentarii, Reconsiderări conceptuale și propuneri*), cărora li se adaugă numeroase anexe (Competențe-cheie europene, chestionare aplicate elevilor și cadrelor didactice, evaluarea competențelor, rezultate ale focus-grupurilor etc.), prezentându-se ca un tot unitar în ceea ce privește abordarea tematicii.

Pomind de la premisa conform căreia, formarea și dezvoltarea competențelor constituie un proces dinamic, continuu, cu o structură configurată vertical și orizontal, al cărui management tinde să treacă de la profesor la elev, cercetarea doamnei Daniela Nistor focalizează o perspectivă globală a managementului competențelor elevului din ciclul superior al liceului.

Convinsă de faptul că educația reprezintă o retrospectivă a răspunsurilor noastre ce generează noi întrebări, autoarea acceptă faptul că acțiunea în spiritul schimbărilor constituie o necesitate. În același timp, dimensiunile în timp și spațiu pe care ni le construiesc schimbările coincid cu sistemul propriu de valori. În ce măsură factorii implicați își asumă consecințele, rezultatele obținute și contribuie la îmbunătățirea lor, sunt câteva întrebări la care autoarea încearcă să ofere răspunsuri.

Concluzionând sumara prezentare, recomandăm studiul doamnei Nistor tuturor celor interesați de formarea în chip real a competențelor transversale la elevii de liceu tehnologic și nu numai.

Dr. Mihai FLOROAI

TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT

(urmare din pag. 3)

Cele mai apreciate au fost ansamblurile folclorice „Izvoarele Borcuțului” – Borca (locul I), Ansamblul Folcloric „Ținutul Zimbrului” – Târgu Neamț (locul II) și Ansamblul Folcloric „Plai Moldovenesc” – Roman (locul III).

Manifestarea este parte a proiectului „Portul tradițional nemțean în inimile tinerilor”, proiect implementat în perioada mai – septembrie 2016.

Festivalul Internațional al Muzicii Mecanice, la Târgu Neamț

Festivalul Internațional al Muzicii Mecanice a ajuns duminică, 11 septembrie, la Târgu Neamț, unde a avut loc „Caravana Muzicii Mecanice”, eveniment organizat în cadrul Zilelor Orașului.

Ajuns anul acesta la cea de-a 10-a ediție, Festivalul a fost organizat de Muzeul Științei și Tehnicii „Ștefan Procopiu” din cadrul Complexului Muzeal Național „Moldova” Iași, în perioada 9-11 septembrie, parteneri ai evenimentului fiind Consiliul Județean Iași, Direcția Județeană pentru Cultură Iași, Primăria Iași, Centrul Cultural German Iași, Casa Culturii „Ion Creangă” și Primăria Târgu Neamț, Palas Iași, Asociația DIG, Filarmonica de Stat „Moldova” Iași și Asociația „Crescendo International”.

Timp de trei zile, 10 FIMM a oferit publicului un program atractiv, care a cuprins expoziții de automate muzicale și valori de patrimoniu tehnic, spectacole ale flașnetarilor, concerte, dans, animație, proiecții video, workshop pentru specialiști.

Festivalul s-a bucurat de o participare prestigioasă din România, dar și din țări precum: Austria, Franța, Germania, Cehia, Slovenia, Ungaria, Republica Moldova.

Pledoarie pentru apărarea inocenței copiilor

Am predat în anul școlar 2006-2007, într-o școală dintr-un sat din județul Argeș. Dar am văzut între timp că ceea ce s-a întâmplat la un moment dat acolo nu este un caz izolat, ci a devenit un fenomen simptome în mare parte pentru învățământul preuniversitar.

Atunci, după vreo două săptămâni de la începerea semestrului al II-lea, în școală a început febra pregătirilor pentru serbarea zilei de 8 Martie. Agitație, stare febrilă, în școală și în casele copiilor. Numai de carte nu le mai ardea lor. Profesorul coordonator voia să spargă gura târgului cu un mega spectacol, plin de scilpici și muzică zgomotoasă. S-a solicitat și o garderobă specială a fiecărui combatant, care mai de care mai boghetă, fapt care a dus la frustrări pentru cei cu mijloace mai precare. Au urmat repetițiile pentru parada modei, ținute în sala de spectacole, într-o școală, dintre puținele din mediu rural, prevăzute cu așa ceva. După ce mesele destinate laboratorului de chimie, au fost puse cap la cap pentru a fi construit podiumul, a început instruirea: „Mișcă mai bine din fund, uite așa ca mine”. Nu, nu este o replică dintr-o revistă de profil. Sunt indicațiile unei persoane desemnate să se ocupe cu „pregătirea” paradei și pe care statul o plătea ca să educe copii ca educatoare.

Bineînțeles că parada a fost garnisită cu flurierături și urlete – asemenea celor de pe stadion – reacții ale unor tineri din afara școlii, stârniți de priveliștea încărcată de senzualitate, atent regizată, oferită de cele mai „talentate” fete din clasa a VIII-a. Au fost însă și câteva eleve cu comportament și vestimentație reținute, dezgustate pentru că au trebuit să ia parte la o mascaradă în care grotescul și vulgaritatea erau promovate de un profesor care, spre finalul carierei didactice, voia să se afirme în fața oficialităților comune.

Cum putem numi substituția, la modul flagrant, a cultivării unor calități spiritual-morale în sufletele elevilor, așa cum prevăd obiectivele tuturor disciplinelor umaniste de învățământ, cu aceea a cultului trupului și a comportamentul de tip individualist de vedetă? Este încălcat primul principiu didactic: învățământul este unitar. Câtă vreme, pe de-o parte, ca profesor de religie, sunt trimis să le îndemn

pe fete să fie curate după modelul Maicii Domnului, iar pe de alta, alt profesor le pune să se îmbrace și să se poarte ca niște femei ușoare de la clasa I, până într-a XII-a, cu aer infatuat provocator, câtă vreme destinația școlii este pervertită în cea a unui cabaret, atunci educația este aruncată în aer. Și în loc de învățământ unitar avem o hidră cu mai multe capete.

I-am întrebat la clasă pe copii: „De ce credeți că aici la voi și în multe locuri în țară, biserică este așezată lângă școală?”. Iată un

răspuns matur, din partea unei eleve de 15 ani: „Pentru că Dumnezeu vrea îndumnezeirea omului, nu vrea transformarea lui în obiect, în marfă expusă în vitrină”.

Care tratat de psihopedagogie recomandă ca o fetiță de 9-10 ani, să fie îmbrăcată, coafată și fardată precum o femeie de 35 de ani? În care studiu acreditat de Ministerul Educației este indicată pervertirea copiilor și impunerea unui comportament care să aducă toate fetele la condiția de copii xerox ale păpușilor Barbie? Modestia creștină și simțul măsurii chiar au devenit vetuste peste noapte? Dascăli loviți de amnezie când e vorba să respecte principiile dezvoltării psihofizice ale copilului sunt puși să formeze caractere iar eiucid puritatea fetelor. De ce acești oameni, în loc să cultive la copii lipsa de ostentație și bunul gust și să le spună să se poarte așa cum i-a creat Dumnezeu, îi transformă în kitsch biologic prin machiaj grosier și comportament artificial de star, lucruri preluate

din media comercială? Prin promiscuitatea prestației, ei coboară în derizoriu interesul altor profesori pentru conținuturi pedagogice sănătoase pe care le cultivă la elevi. Sunt mulți colegi în sisteme – care își asumă apostolatul și care, în cadrul serbărilor folosesc mijloace artistice consacrate: teatru, montaj, balet, joc de echipă, cenaclu literar, recitaluri folk și alte mijloace interactive.

Ce obiective pedagogice ce nu pot fi atinse prin căile consacrate își propun dascălii care organizează în prea multe școli din țară asemenea orori? Cum de ajung într-o stare atât de inconștientă unii dintre cei care – chiar în sistemul pe care îl slujesc – ajung să inoculeze prin etalarea trupurilor elevilor, fără investiții de suflet, tare psihice precum: estomparea rușinii și cultivarea gregarismului, atenuarea sau anularea candorii, a inocenței, afectarea simțului măsurii și al discreției, a pudorii specific feminine și a nevinovăției specifice copilului?

Cum ajung oameni investiți cu cea mai nobilă misiune – aceea de a modela suflete de îngeri – nu doar să își trădeze menirea, ci chiar să traumatizeze psihic sute de copii alterându-le formarea personalității? Faliment psiho – pedagogic provocat: în loc să formeze caractere adevărate, ei ajung să producă tupești și impertinenți în masă – pervertire în formă instituționalizată, pe bani publici.

Atunci, în Argeș, de Ziua femeii, în loc ca pe scenă să fie cântată minunea care este femeia, am asistat, noi cei care am fost în sală, la prezentarea chipului ei în manieră vulgar comercială. Trebuie expus trupul în mod obraznic și scandalos? Nicio grijă pentru inefabilul și misterul feminin? În locul unui spectacol plin de dragoste și închinat mamei, am asistat la o făcătură trivială. În loc de educație spirituală, a fost oferită subcultură de tip carnal.

Sufletul copilului, scânteie din lumina lui Dumnezeu, trebuie apărat de blazații cărora li se par învechite puritatea și inocența. Estomparea sau pervertirea acestor minuni nu înseamnă decât schimonosirea chipului pe care voința divină l-a creat pur, iar efectele acestei acțiuni, pe termen lung, nu pot fi decât drastice pentru societatea care le tolerează.

Prof. Marin UDROIU

TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT

A VII-a ediție a Taberei de la Nemțșor

6 80 de tineri, membri ai Asociației Tineretului Ortodox Român (ATOR) și ai Asociației Studenților Creștini Ortodocși Români Iași (ASCOR), au participat, în perioada 21-24 iulie, la cea de-a VII-a ediție a taberei de la Nemțșor, eveniment organizat de Arhiepiscopia Iașilor.

Tema din acest an a evenimentului a fost „Despre prietenie sau cum să nu călătorești singur”, în mijlocul tinerilor fiind prezent și ÎPS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, care a oficiat Sfânta Liturghie, alături de un sobor de preoți.

Activitățile taberei s-au desfășurat în aer liber și au constat în jocuri, activități de echipă, sesiuni, ateliere, conferințe, vizionări de film, momente artistice, activități sportive, pelerinaje și participarea la Sfânta Liturghie.

Între atelierele puse la dispoziția tinerilor s-au numărat cele de origami, foto, gătit sau tâmplărie, programul taberei fiind gândit sub forma unei „scări”, menite să ajute tinerii să se deschidă unii față de ceilalți, să se cunoască mai bine atât pe ei, cât și pe ceilalți prieteni din grup, pentru a-și răspunde la întrebările legate de temă.

Provocarea lansată anul acesta de organizatori a fost redactarea, de către participanți, a unui eseu sau compunerea unei poezii care să descrie expe-

riența trăită în edițiile trecute. Cei aflați pentru prima dată la Nemțșor au avut sarcina de a aborda tema din acest an a evenimentului, la finalul taberei câștigătorii concursurilor fiind premiați.

„Aurul și argintul antic al României”, la Muzeul de Artă

Peste 1000 de piese arheologice din metale prețioase, descoperite pe teritoriul României, sunt expuse la Muzeul de Artă Piatra Neamț, în perioada 21 septembrie – 30 octombrie. Expoziția „Aurul și argintul antic al României” reprezintă cel mai mare proiect cultural expozițional al României din ultimii 25 de ani, realizat la inițiativa Muzeului Național de Istorie a României din București.

Acoperind o perioadă cuprinsă între Eneolitic și Antichitatea Târzie, din mileniul al V-lea a.Chr. până în secolul al VII-lea p.Chr., o parte importantă din artefactele

(Continuare în pag. 6)

Rezultate în Neamț

Procentul de promovabilitate înaintea contestațiilor la Examenul național de definitivare în învățământ, pentru candidații din județul Neamț, a fost de 68,94%, potrivit informațiilor furnizate de prof. Elena Laiu, inspector școlar general adjunct în cadrul ISJ Neamț. La proba scrisă a examenului, susținută pe 4 august, au fost înscrși 197 de candidați, însă dintre aceștia, doar 132 au finalizat proba scrisă. Restul de 65 fie au absentat, fie s-au retras din examen înainte de predarea lucrărilor.

Repartizarea rezultatelor pe tranșe de medii evidențiază o pregătire excelentă a 31 dintre candidați, care au obținut note între 9 și 9,9

(23,48%). Alți 60 de candidați dintre cei promovați au primit note între 8 și 8,99. Au mai fost 11 note cuprinse între 7-7,99; 18 candidați au avut lucrările notate între 6-6,99, lucrările a 8 dintre profesori au fost notate cu note între 5 și 5,99, iar 4 dascăli s-au făcut de râs cu note mai mici decât 5.

Potrivit comunicatului Inspectoratului Școlar Județean Neamț, examenul de definitivare 2016 s-a încheiat cu 71,21% promovabilitate. După ce au fost afișate rezultatele inițiale la proba scrisă, 32 de candidați au depus contestații, iar reevaluarea lucrărilor a adus medii peste opt doar pentru trei dascăli, cea mai mare

parte dintre notele inițiale rămânând neschimbate.

Rezultatele finale pentru Neamț arată că, din cei 132 de candidați participanți și la proba scrisă, 94 au promovat, iar majoritatea se plasează pe segmentul de medii 8-8,99. Sunt 63 de dascăli în această categorie.

31 de candidați au obținut medii între 9 și 9,99, cinci candidați au luat între 7 și 7,99, douăzeci de candidați se află în categoria mediilor

DEFINITIVAT, 2016

6-6,99, iar opt dintre ei au obținut medii între 5 și 5,99.

Cinci candidați au luat note mai mici de 5.

Conform metodologiei de organizare și desfășurare a examenului, candidații care au obținut note peste 8 la proba scrisă și la inspecția la clasă dobândesc dreptul de practică în învățământul preuniversitar.

În ceea ce privește tranșele de note cuprinse între 1 și 7,99, situația este următoarea: note sub 5 – 227 (3,66%), note între 5 și 5,99 – 355 (5,73%), note între 6 și 6,99 – 803 (12,96%), note între 7 și 7,99 – 706 (11,39%). șapte candidați au fost eliminați pentru fraudă sau tentative de fraudă, iar șase lucrări au fost anulate în centrele de evaluare.

Ponderea notelor între 8 și 10 atinge procente de peste 70% în județele Cluj (77%), Iași (76,8%), Brașov (74,3%), Dolj (74,2%), Galați (72,2%), Prahova (71,1%), Buzău și Botoșani (70,3%). Valori sub 45% apar în județul Mehedinți (40,7%) și Satu Mare (43,3%). În Capitală, 73,7% dintre candidați au obținut note peste 8.

După soluționarea contestațiilor, rata notelor peste 8 obținute de participanții la proba scrisă a examenului național de definitivare în învățământul preuniversitar (sesiunea 2016) este de 69,08%, în creștere cu 2,82% față de rezultatele inițiale (66,25%) și superioară cu aproape 20% celei de anul trecut (49,25%).

În urma reevaluării lucrărilor contestate (1.397), 175 de candidați au primit note peste 8, astfel că numărul total al candidaților din această categorie a crescut la 4.280 (de la 4.105, inițial). Reamintim că după desfășurarea probei scrise au fost notate lucrările redactate de 6.196 de candidați. Pe tranșe de note, rezultatele finale au următoarea configurație: note sub 8: 1.916, note între 8 și 8,99 – 3.032, note între 9 și 9,99 – 1.209, note de 10 – 39.

Ponderea notelor între 8 și 10 atinge procente de peste 75% în județele Cluj (79,2%), Iași (78,9%), Brașov (77,8%), Dolj (76,5%) și Galați (76,2%). Valori sub 50% apar în județele Mehedinți (48,1%) și Satu Mare (48%). În Capitală, 76,3% dintre candidați au obținut note peste 8.

Potrivit metodologiei de organizare și desfășurare a examenului, candidații care au reușit să obțină note peste 8 la proba scrisă și la inspecția la clasă au dobândit dreptul de practică în învățământul preuniversitar. (Sursa: Comunicat MEC)

Rezultate la nivel național

Rata notelor peste 8 obținute de candidații care au susținut proba scrisă a examenului național de definitivare în învățământul preuniversitar (sesiunea 2016) este de 66,25%, superioară cu 20 de procente celei de anul trecut (46,23%).

Astfel, din totalul de 6.196 de candidați cu note, 4.105 candidați au primit note între 8 și 10. Dintre aceștia, 39 de candidați au fost notați cu 10, aproape dublu în comparație cu 2015 (20). În 2014, procentul notelor peste 8 a fost de 60,62%, iar în 2013 s-a situat la 47,83%.

TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT

(urmăre din pag. 5)

Prezentate provin din patrimoniul Muzeului Național de Istorie a României, în special din cel al expoziției „Tezaur Istoric”, peste 800 de obiecte fiind selectate din patrimoniul a 31 de muzee de arheologie și de istorie din țară, parteneri generoși în acest proiect. Vernisată mai întâi la București, pe 19 decembrie 2013, expoziția a fost itinerată de-a lungul anilor 2014-2016 prin mai multe muzee din România.

Structura expoziției respectă o desfășurare cronologică, putându-se distinge șase secțiuni: Eneolitic, Epoca Bronzului și Prima Epocă a Fierului, Cultura getică preclasică, Cultura geto-dacică clasică, Perioada romană, Antichitatea Târzie și Evul Mediu Timpuriu.

Universul Păpușilor de Porțelan

Peste 1000 de păpuși de porțelan sunt reunite la Muzeul de Istorie și Arheologie, în cadrul expoziției „Universul Păpușilor de Porțelan”, expoziție ce a fost vernisată pe data de 24 august. Evenimentul este organizat de Asociația Culturală „Star” din Piatra-Neamț, Teatrul Junior din „Târgoviște” și Muzeul de Istorie și Arheologie Piatra-Neamț și este parte a festivalurilor in-

ternaționale „Volare” și „Ziua Zâmbetului de Copil”.

Pentru prima oară în România, doi colecționari, unul din București (Nicoleta Ucidău), iar celălalt din Târgoviște (Victor Mihalache) își reunesc sutele de păpuși de porțelan într-o expoziție grandioasă, care va sta la dispoziția publicului pe tot parcursul lunii septembrie.

Păpușile de porțelan au devenit celebre între anii 1860 și 1900, cele mai cunoscute fiind cele fabricate în Franța și Germania, dar istoria lor a început în anul 1770, primele capete fiind create în Cornwall, Marea Britanie, unde creatorii de păpuși utilizau porțelanul pentru a putea modela trăsăturile feței.

Astăzi, în funcție de vechimea și calitatea execuției, prețurile acestor păpuși variază de la câteva mii de dolari, până la câteva sute de mii, cea mai mare sumă oferită pentru achiziționarea unei păpuși de porțelan fiind de 200.000 de dolari.

Expoziția „Universul Păpușilor de Porțelan” se va încheia la începutul

Rezultate în Neamț

După etapa contestațiilor, rezultatele examenului de titularizare nu s-au modificat semnificativ, doar 32 de lucrări din cele 47 recorectate primind calificative superioare. Cum în 9 dintre cazuri a fost trecut pragul notei 7, procentajul de promovabilitate a crescut cu 2,03%. Din situația statistică făcută publică de ISJ Neamț rezultă că, din cele 443 de lucrări evaluate, 204 au primit note cuprinse între 7 și 10, față de 195 – câte au primit, inițial, notă de admitere. Au fost depuse 68 de contestații, iar după corectare au fost modificate 47 din note. Dintre acestea, la recorectare 32 au primit puncte în plus, iar 15 în minus.

Rezultatele din 3 august, de după recorectarea celor 68 de lucrări, arată că 78 de profesori au „reușit” note cuprinse între 1 și 4,99, procentul celor cu medii ce nu depășesc 5 fiind de 17,61%. Înainte de contestații, în această categorie se aflau incluse 90 de cadre didactice. La limită, fără șanse de titularizare, au rămas 161 dintre

concurenți, cu note cuprinse între 5 și 6,99, procentual însemnând 36,34% din totalul celor care au dat examenul. Înainte de contestații erau 158 de profesori în această categorie, de unde rezultă că, prin recorectarea lucrărilor, trei candidați cu note sub 5 au primit un punctaj un pic mai mare, dar insuficient pentru a trece pragul notei 7. În concluzie: dintre cei 443 de înscriși la concurs, doar 204 dascăli (46,05%) au obținut dreptul de a fi titularizați definitiv în învățământ, pe posturi degrevate de sarcini.

E de reținut faptul că doi candidați din Neamț au reușit să ob-

țional de titularizare în învățământul preuniversitar a generat o ma-

3.757 de candidați – note între 1 și 4,99. Din promoția curentă, 44,05% dintre candidați au obținut note peste 7 (în creștere de la 41,82%), iar 35,30% – note între 5 și 6,99 (în scădere de la 35,54%).

Cel mai ridicat procent de note peste 7 sau egale cu 7 s-a înregistrat în județul Harghita (59,4%), iar cel mai scăzut, în județul Călărași (22,9%). În Capitală procentul s-a situat la 53,89% (cel mai ridicat fiind în sectorul 2 – 64,4%).

Reamintim că la proba scrisă din cadrul concursului național pentru ocuparea posturilor didactice/catedrelor vacante/ rezervate din învățământul preuniversitar s-au prezentat 22.866 de candidați. 2.630 de candidați s-au retras din concurs din motive personale sau medicale, în conformitate cu prevederile metodologiei, 26 de candidați au fost eliminați pentru fraudă, iar lucrările a 11 candidați au fost anulate la centrele de concurs din motive legate de nerespectarea metodologiei. Alte 71 de lucrări au fost anulate în centrele de evaluare ca urmare a nerespectării metodologiei de concurs, astfel că numărul total al lucrărilor notate a fost de 20.125.

(Sursa: Comunicat MEC)

TITULARIZAREA, 2016

țină nota 10: Costel-Cristian Costin, din Piatra Neamț, și Vasile Valentin Socea, din Piatra Șoimului, ambii susținând proba scrisă la Matematică. Din zona Roman, cele mai mari note, ambele de 9,90, au fost obținute de Alina-Mădălina Bozieanu (Biologie) și Emilia Roxana Cojan (Limba și literatura română, elemente de pedagogie școlară și elemente de didactică generală aplicate disciplinelor din învățământul primar). Cea mai mică notă din județ a fost 1,80.

3.757 de contestații (18,67% din totalul lucrărilor evaluate inițial), dintre acestea fiind admise 2.134 de contestații (56,80%). În cazul a 1.452 de lucrări contestate, notele inițiale au fost mărite, în timp ce pentru 682 de lucrări notele inițiale au fost micșorate.

Pe tranșe de note, situația finală are următoarea configurație: 83 de candidați (0,41%) au obținut nota 10, 9.306 candidați au obținut note între 7 și 9,99, 6.979 de candidați – note între 5 și 6,99, iar

Rezultate la nivel național

Reevaluarea lucrărilor contestate la proba scrisă din cadrul concursului na-

TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT □ TRFOCULT

unii octombrie, în cadrul Festivalului „Ziua Zâmbetului de Copil”, eveniment organizat de Asociația Culturală „Star” din Piatra-Neamț.

Proiectul „Casa Prieteniei” a continuat la Chișinău

În perioada 11-14 iulie, membrii Corului Angeli de la Biserica „Sf. Haralambie” din Târgu Neamț au făcut un pelerinaj la Chișinău, continuând proiectul „Casa Prieteniei”, demarat încă de luna trecută, proiect ce își propune să pună în legătură copiii români și basarabeni, oferindu-le ocazia să-și cunoască trecutul comun, dar și să petreacă împreună clipe de neuitat.

Organizat de Ministerul Culturii și Ministerul Educației din Republica Moldova, Biblioteca Națională pentru Copii „Ion Creangă” Chișinău, Primăria Târgu Neamț, Fundația Filantropică și Culturală „Sf. Teodora de la Sihla” Târgu Neamț, Parohia Bisericii „Sf. Haralambie” Târgu Neamț, Secția Națională IBBY din Republica Moldova și în parteneriat cu Biserica „Sf. Teodora de la Sihla” și Liceul de creativitate și invenție „Promoteu-Prim” din Chișinău, pelerinajul a oferit ocazia unui număr de treizeci de copii târgnemeni să viziteze, alături de cei douăzeci de olimpici basarabeni, locuri pline

de spiritualitate, precum Biserica „Sf. Teodora de la Sihla”, Catedrala Mitropolitană din Chișinău, Muzeul Național de Etnografie și Istorie Națională, Mănăstirea Ciuflea (Mănăstirea „Sf. Mare Mucenic Teodor Tiron”), Muzeul Național de Arheologie și Istorie a Moldovei, Grădina Publică Ștefan cel Mare și Sfânt sau Complexul Sculptural „Aleea Clasicilor”.

Proiectul „Casa Prieteniei” este propus și realizat de Fundația „Sf. Teodora de la Sihla”, reprezentată de familia pr. prof. Teoctist și Olguța Caia și

permite sosirea la Târgu Neamț, an de an, a unui număr de 20 de copii olimpici din toate regiunile Basarabiei, care participă, alături de copiii români, la activități de petrecere a timpului liber, precum muzica, pictura, creația literară sau pelerinajele.

Așa-numita Antropologie filosofică a fost inaugurată în anii 20 ai secolului XX. De menționat este faptul că fondatorul antropologiei filosofice este filosoful german Immanuel Kant (1724-1804), prin lucrarea „Antropologia din perspectivă practică”, din anul 1789.

Antropologia ar trebui să fie baza sau fundamentul disciplinelor filosofice. Antropologia filosofică a preluat moștenirea filosofiei clasice moderne de la Descartes la Kant.

Cuvintele „antropos” și „antropologos” le întâlnim la Aristotel. Antropos este numele pentru cel ce știe să cerceteze bine și să compare bine. Antropologos înseamnă discurs vorbit sau scris despre om, despre antropos.

Antropologia își propune să cunoască omul în întregul său, în cadrul său propriu de referință, în contextul lui de viață, pornind de la faptele, conduitele, de la mediul său existențial. Obiectul ultim al antropologiei este studiul structurilor de adâncime, ascunse, autenticul omului vechi și modern din orice cultură și civilizație.

Esența a ceea ce este omul, nu poate fi sesizată decât în baza a ceea ce a creat, realizat și în funcție de valorile pe care le-a promovat. Acest lucru nu poate fi cunoscut decât prin aflarea modului în care s-a manifestat omul în existența sa istorică, temporală. P. Ricoeur susține că nu putem avea acces direct, imediat, la datele existențiale ale omului, ci doar prin intermediul semnelor care sunt aruncate de om în lume. Ceea ce înseamnă că nu putem cunoaște omul decât prin intermediul creațiilor sale, adică mediat, indirect. Consider că antropologia filosofică este strâns legată și rezultă dintr-o anumită concepție despre lume, dar poate izvorî și dintr-o experiență vie și deosebită de viață. Antropologia filosofică trăiește și se raportează constant la științele care studiază omul.

Max Scheler scria în 1929: „În nici o altă epocă nu au fost concepțiile despre esența și originea omului mai nesigure, mai nedeterminate și mai variate decât într-o noastră... Ne aflăm în prima epocă dintr-o istorie de aproximativ zece mii de ani, în care omul a devenit o temă pe deplin problematică: el nu mai știe ce este; dar în același timp el știe că nu o știe”.

Omul – obiect de studiu al antropologiei filosofice

Câteva concepții despre om de-a lungul istoriei

Omul, natura umană, originea omului, destinul omului în lume sunt teme deosebit de interesante și prezente dintotdeauna în filosofie.

În dialogul „Fedon” aflăm de la Platon că sufletul care este nemuritor și indestructibil, este cel care dă omului specificitatea ca specie. Nu există om perfect și cetate perfectă. În cultura și filosofia greacă, omul este conceput ca o ființă nici absolut bună, nici absolut rea, dar care are calea deschisă spre bine prin iubire, prietenie, înțelepciune.

religie, tehnici civilizatoare, orașe s.a.m.d.”.

Dacă sofiștii au gândit omul ca unitatea dintre trup și suflet, Platon definește omul doar din perspectiva sufletului. Pentru Aristotel „omul este natural o ființă socială, destinată a trăi în societate, și este astfel prin natura sa și nu prin efectul unor circumstanțe; fără familie, fără legi, fără adăpost este fiară sau zeu. De aceea omul este o ființă sociabilă, mai mult decât oricare alta”. Conform acestei definiții societatea nu este o simplă asociație de indivizi ci are o valoare mult mai mare: constituie condiția sine qua non a existenței umanului.

Pentru sofiști „Omul este măsura tuturor lucrurilor, a celor ce există și a celor ce nu există”. Protagoras susține că nu trebuie să căutăm o lume în spațiile lumii oamenilor. Pentru a înțelege importanța antropologiei sofiste trebuie amintit și un alt aspect. Este vorba despre diferența clară, esențială dintre om și animal, dintre om și natură. „În comparație cu animalele omul se confruntă cu dezavantaje naturale specifice. El nu posedă o protecție naturală față de pericolul suprimării de către celelalte ființe și nici nu este suficient de bine apărat, în mod natural, de căldură și de frig. Nici hrana nu i-a fost oferită de-a gata de către natură. Omul trebuie să învingă toate aceste dezavantaje naturale prin amenajări culturale. În mitul lui Protagoras, zeii înșiși sunt cei care salvează oamenii, dăruindu-le bunuri culturale, limbaj,

Ca individ, omul nu-și este suficient sieși. Numai în societate își împlinește condiția. Altfel spus societatea este naturală omului, este trăsătura esențială a umanului. Omul aristotelic este membru al unei familii, are o profesie, este cetățean, este membru al unui polis.

În Evul Mediu, un loc deosebit îl ocupă opera lui Giovanni Pico della Mirandola „Discurs despre demnitatea omului”, din anul 1486.

Dumnezeu într-un discurs imaginar către Adam îi prezintă acestuia poziția ocupată, locul sau mai bine zis **ne-locul** ocupat de Adam în Univers. Adam află că nu dispune nici de un loc stabil, nici de o înfățișare proprie și nici de atitudini specifice numai lui. Omul trebuie să dobândească totul prin voința și judecata sa proprie. El nu dispune de o natură proprie, ci trebuie s-o determine prin voință li-

beră. Așezat în mijlocul lumii, omul cuprinde cu privirea lumea din jur. Pământesc ori ceresc, muritor sau nemuritor, el este liber să-și constituie forma de viață ce i se potrivește. Se poate ridica spre Dumnezeu, divinitate sau poate decade spre cele animalice. Își modelează propria viață. În libertate stă demnitatea omului. El nu este superior prin rațiune sau prin alte determinări specifice ci prin libertate, prin faptul că poate să-și aleagă singur calea și modul în care va arăta la final. Determinările legate de existență nu sunt fundamentale. Cele legate de libertate sunt fundamentale. Ceea ce caracterizează omul este **nederminarea**. „Omul se află în criză, el trebuie să se decidă”. Omul trebuie să se contureze pe sine, adică să-și găsească mai întâi forma sa. Neavând o natură bine stabilită el trebuie să aleagă. Este foarte greu să alegi când nu ai un model. Este cel mai greu.

Dacă nu ar mai exista animalitate și nu am mai avea șansa să facem anumite comparații, să tragem anumite concluzii, ar mai fi individul înclinat spre animalitate?

Animalitatea din om n-ar mai fi animalitate. Nu ar mai exista tendințe animalice. Fără educație și șansa de a putea învăța și respecta normele, regulile, legile, nu ne-am putea integra în grup, colectiv, comunitate. În cazul copiilor crescuți de animale, în sălbăticie, de lupi de exemplu,

educația s-a produs, regulile au fost învățate, dar pentru a se integra în alt colectiv. E foarte frumos spus **ne naștem liberi și devenim ceea ce dorim noi să devenim**. Sună bine dar nu tratează libertatea ci frumusețea expresiei. După umila mea părere ar suna mai corect și mai bine – **Ne naștem liberi și constrânși să devenim ceva, în special prin educația primită. Este adevărat că și mediul trebuie adăugat aici**. Nu suntem liberi să ne alegem educația, familia, limba. Ne-am născut liberi dar plini de constrângeri.

Și Herder poate fi amintit pentru ideile sale antropologice. El ajunge la ideea că limbajul este un monopol al omului. Dacă rațiunea omului nu este posibilă fără limbaj, inventarea limbajului de către om poate fi atacată. (*Va urma.*)

Prof. Vasile Bogdan BILBOR

AM PRIMIT DIN ISRAEL

Un colet cu un conținut inedit, expedit de poetul și publicistul Etgard Bittel, stabilit în Țara Sfântă în septembrie 1990.

Pentru cei care nu l-au cunoscut, facem câteva precizări: s-a născut la 15 septembrie 1949 la Piatra-Neamț; a urmat liceul „Calistrat Hogaș” din orașul natal apoi Școala Militară de ofițeri activi „Nicolae Bălcescu” din Sibiu, în revista căreia a debutat în 1969. După absolvirea Școlii Militare, a fost repartizat la Medgidia de unde va fi transferat la unitatea militară din Piatra-Neamț, în al cărei Cenaclul Literar „Neogoe Basarab”, va activa alături de poezii Nicolae Boghian și Victor Stan. Tot acum va debuta în volumul colectiv „Timpul nostru miracol”. După ce a fost trecut în rezervă (1979), va lucra la Centrul de librării al județului Neamț. În acest timp, va participa la organizarea Târgului de Carte „LIBRIS” și la alte manifestări de prezentare a cărții.

Până în 1990, a colaborat la publicații militare, la ziarele locale „Ceahlăul” și „Acțiunea”, precum și la publicațiile ocazionale „Clio” și „Zig-Zag”.

În Israel a înființat propria-i editură, „Betapress”, sub emblema căreia și-a editat o plachetă de versuri („Intersecții”), almanahul „Enigma” (1995, 1996, 1999), publicația „OR Ashdod” a organizației originarilor din România filiala Ashdod și publicația „Pro și Contra” a Cercului Cultural din Petah Tikva, precum și placheta „Visări” a fiicei sale Laura Bitel, absolută a aceluiași liceu din Piatra-Neamț la care a absolvit și el.

În calitate de publicist, a fost corespondent de presă al grupului „Expres”, fiind singurul corespondent de presă român acreditat de statul Israel în timpul primului război din Golful Persic. Din 1995 este corespondent de presă al publicației internaționale „Curierul Românesc” al Institutului Cultural Român.

În cele două decenii de când locuiește în orașul Ashdod a desfășurat și o susținută activitate de popularizare a culturii române pentru membrii comunității evreilor originari din România. În acest sens precizăm că, în coletul de care aminteam la începutul acestor rânduri, am avut surpriza să descoperim două DVD-uri, în care am putut urmări imagini de la manifestări culturale, precum cea dedicată împlinirii a 60 de ani de la nașterea poetului Nichita Stănescu și aspecte de la vernisajul expoziției de artă plastică cu opere din creația pictorilor Dan Cepoi, Dumitru Bezem și Gheorghe Diaconu (Pif), vernisaj realizat în prezența ultimilor doi artiști menționați.

În colet se mai aflau trei exemplare ale almanahului mai sus menționat, în care am avut o altă surpriză, să citim din creațiile unor scriitori din Piatra-Neamț.

Cât privește cele două plachete – „Intersecții” și „Visări” – în locul unor comentarii, reproducem poemul „Drum și gând” semnat de Etgard Bittel și poemul în proză „Cireșul” al Laurei Bitel.

Drum și gând

O viață-am bătut drumul spre /mine/și părul mi-e sur la-ntoarcerea/acas'/iar gândul mi-e plin de riduri/amare.

În suflet îmi ard/încă neîmpăcații tăciuni/ai aflării de sine căci/nimeni nu a pătruns în lumea/mea/decât sub formă de imagine/și azi am aflat/că totul e vis/prăbușit în adâncul oglinzii. (Etgard BITEL)

Cireșul

În mai, când fiecare fată zboară seara la bal într-o trăsură purtată de cărăbuși, am plecat într-un sat de poveste să văd cum înfloresc cireșii.

Spre bucuria mea, chiar la fereastra camerei în care fusesem găzduită era un cireș ce-mi bătea cu ramurile în geam.

Gazda, un bătrân sfătos, îmi spuse că în noaptea aceea vor înflori cireșii.

Era un spectacol pe care nu aveam voie să-l pierd.

Când s-a ivit luna, ca un sitar rănit, am deschis fereastra și am început veghea.

Veghea în noaptea minunii.

Undeva, un cal nemuritor bătea din copită și, cu botul scufundat într-o fântână de jeratic, bea din izvorul vrăjit.

Rareori am avut, ca atunci, sentimentul că lumea pe care o știu a încetat brusc și că începe o alta.

Privind la cireșul cu mugurii gata să nască, am avut senzația că asist la un eveniment cosmic.

Când se schimbă gărzile la Palatul Lunii și cântece de dor cad în ploaia de stele, am auzit cum începe să umble prin el, prin cireșul îndrăgostit, un zâmbet care lumina ființa tăcerilor misterioase. Apoi a început cântecul Facerii, mugurii pocnind și aruncând către înalături pruncii lor imaculați.

Mirosul florii de cireș purtat de impalpabile adieri ale aerului părea mai mult o nălucire, un vis al nărilor. Fata Morgana a unui simț înșelător. Am sorbit un parfum unic, fără nici o asemănare cu altele cunoscute, o esență extrem de concentrată și în același timp suavă, abia perceptibilă, dar de neuitat, care ametește și îmbunează la fel oamenii și fiarele.

Ochiul zilei m-a adunat din incendiul acela alb și am adormit fericită, visându-mă cu cercei de cireșe la urechi.

Când carul de foc al zilei alerga pe boltă am împodobit crengile de argint cu toate podoabele pentru bradul de Anul Nou pe care le-am găsit prin casă.

Era Sărbătoarea Cireșului și trebuia cinstită cum se cuvine.

Toată ziua am simțit cum sufletul parcă uită răutățile și ochiul leagănă veșniciei, iar în bătaia de pleoape a zării creștea în mine cântecul bucuriei ars la margini de un dor nebun de ducă. Totuși, în noaptea aceea am dormit un somn negru, bântuit de stafii și de blesteme.

De ce oare?

Stelele sărutau prima dungă a zilei când m-am trezit cu miros de catran în nări.

M-am repezit la fereastră... Crengile cireșului erau încărcate de boabe de cristal, iar pe jos, în jurul lui, lacrimile albe de prunci.

În văzduhul tremurând ca tăiat cu fir de argint, trupul cireșului mort chinuia durernic uitarea. (Laura BITEL)

Constantin TOMȘA

Festivalul internațional de folclor „Ceahlăul”

Între 5 și 10 august, în organizarea Centrului pentru Cultură și Arte „Carmen Saeculare” și sub patronajul Consiliului Județean Neamț, s-a desfășurat cea de a XIX-a ediție a Festivalului Internațional de Folclor „Ceahlăul”. Manifestarea, înființată în anul 1991, prilejuiește întâlnirea publicului din Neamț, dar și a turiștilor, cu ansambluri folclorice din țară și din străinătate: Grupul de Dansuri Populare „Qena”, din Qena/Kena (Egipt), Ansamblul Folcloric de Dansuri și Cântece „Filigrani” din Ohrid (Macedonia), Ansamblul Folcloric „Soko” din Bujanovac (Serbia), Ansamblul Folcloric „Ognenite” din Busmantci (Bulgaria), Ansamblurile Folclorice Tătărești „Qarasu”, Medgidia și „Qaradeniz”, Constanța, ale Uniunii Demo-

crate a Tatărilor Turco – Musulmani din România, Ansamblul Folcloric Aromân „Dor” din Sarighiol de Deal (Tulcea), Ansamblul Folcloric „Străjerii” din Dolheștii Mici (Suceava), Ansamblul Folcloric „Flori de Romani” din Dobrosloveni (Olt) și Ansamblul Folcloric „Floricea de la Munte” al Centrului pentru Cultură și Arte „Carmen Saeculare” Neamț.

Pe 5 august, după o paradă a portului popular, în Piața Turnului, a avut loc spectacolul formațiilor folclorice. În zilele următoare, ansamblurile au făcut un adevărat periplu prin județ, cu spectacole și parade folclorice susținute la Târgu Neamț (6 august), Ceahlău-stațiunea Durău (7 august), Roznov (8 august) și Bicz (9 august). Partenerii Festivalului Internațional de Folclor „Ceahlăul” sunt Primăria și

Consiliul Local Piatra-Neamț, Primăria și Consiliul Local Târgu Neamț, Primăria și Consiliul Local Ceahlău, Primăria și Consiliul Local Bicz, Primăria și Consiliul Local Roznov. (Valentin ANDREI)

„Matematica și poezia se întâlnesc într-un punct luminos”

● La Tazlău, cu poetul și matematicianul Cezar Țucu

Cum se împacă, din punctul tău de vedere și nu al lui Dan Barbilian, matematica cu poezia?

– Prea mult nu diferă punctele noastre de vedere în legătură cu matematica și poezia, poate locul acela luminos, în care cele două se întâlnesc, să nu fie identic. Dacă autorul *Jocului secund* îi stabilea coordonatele în domeniul înalt al geometriei, părerea mea-i că trebuie coborât cât de cât, pentru a-i da și poetului o șansă de a ajunge la el, înălțimea stabilită de Ion Barbu fiind prea mare, chiar pentru matematicieni, darămite pentru cel cu pana. I s-ar usca poetului cerneala din unealtă până să ajungă acolo! Sau, poate, asta a și dorit marele Barbilian. În rest, avem păreri între care s-ar putea stabili, oricând, un izomorfism. Chiar concepția celui deal treilea mare matematician-poet, Omar Khayyam, nu diferă prea mult de cele spuse (cu modestie!), până acum. Reprezentarea formelor de existență, posibile sau imposibile, este realizată, într-un fel de omul de știință și în altă modalitate de cel aparținând artelor, ori vecin cu ea, primul operând cu simboluri, celălalt cu ceva echivalent, dar definit neclar. Trebuie să ne obișnuim cu ideea că niscaiva grame de abstractizare ne-ar prinde bine la toți, deoarece numai simbolul rezultat în urma acestei operații nu-i supus greșelii și, apoi, nu oare, simbolurile ascund acel mister, fără de care nu putem trăi? Esența, spre care trebuie mers, este ascunsă de simbol.

– Dar faptul că tu consideri poezia *minunea lumii*, iar Ion Barbu, un *joc secund*, nu este, oare, o altă deosebire a felului în care se poate desfășura trăirea poetică între cele două puncte limită, zenit și nadir, invocate în *secundul joc barbilian*?

– Prietene, nadirul și zenitul marelui poet-matematician sunt, de fapt, minus infinit și, respectiv, plus infinit, adică cele două simboluri între care alegă toate visele noastre, fiecare axă a oricărui sistem ortogonal, rectangular, cartezian sau cum vrei să-l numești, fiind înzestrată cu o sfântă treime: origine, sens și unitate de măsură. Nu ți-ai pus problema ce caută marea și clopotele (verzi) în acest joc? Marea, cu al ei nivel, este originea la care ne raportăm, borna zero, punctul de plecare a oricărui demers, orice altitudine comparându-se cu nivelul mării. Se înțelege că trebuie avut un gram de minte pentru priceperea acestor lucruri, și astfel ajungem la IQ-ul de sub clopotul lui Gauss, clopot ce bate zi și noapte, împrăștiind extremele la periferia sa, geniile bucurându-se de foarte puține procente în această curbă a repartiției inteligenței hominidelor.

– Bine, bine, dar nu există, astfel, pericolul ermetizării gândirii și descifrării anevoioase a mesajului omului de știință?

– Sigur că aceste pericole există, dar trebuie mers pe mâna esențializării. Trebuie spus cât mai mult în cât mai puține cuvinte. Nu mai există timpul citirii a 100 de pagini ca să desprini o idee. Invers da, dintr-o pagină să scoți centa de idei. Se-nțelege că moderația pare calea firească de urmat în orice, concilierea între cunoașterea științifică și cea artistică duce la rezultate, podul de flori trebuie construit între limbajul științific și cel poetic. Nici la Ion Barbu nu se mai întâlnește o atât de mare densitate de cuvinte-simbol ca în *Jocul său secund*. Una-i să înțelegi prin poezie ceea ce înțelegea Ion Barbu, acea simbolistică pentru reprezentarea formelor posibile de existență, dar transpusă prin melodia cuvintelor, și

alta-i ceea ce se înțelege, de-o bucată de vreme, prin această formă de perpetuare a speciei scriitoricești.

– Cum te-a privit și te privește lumea vizată de tine și catalogată că ar duce o viață anticristă?

– Păi, cum să reacționeze altfel decât în stilul nostru propriu, autohton, românesc, de a răspunde adevărului trântit, totuși literar, în față? Alesul ne-amului și cei din jurul său, unii miniștri, inclusiv cei ai învățământului, inspectorii școlari generali etc., s-au mai supărat, unii au încercat să mă scoată, chiar, afară din slujbă, alții să mă bage înăuntru, dar nu în slujbă ci după paralele metalice verticale. Deocamdată nu le-au reușit demersurile, dar mai știi ce ne rezervă timpul?

– Crezi că poezia poate face lumea mai frumoasă, mai bună, mai umană, sau ea are mai mult un rol estetic, printre celelalte arte?

– Sigur că prin poezie am putea face totul mai frumos și mai bun, dar până nu se va înțelege ideea fundamentală că și poezia trebuie să respecte anumite cerințe, care, de fapt, o definesc, va exista fenomenul respingerii. Oricâte îmbunătățiri ai aduce, de-a lungul vremii, unui anumit joc, esența jocului se păstrează. Regulile fundamentale, care l-au definit la început, nu pot fi modificate intrată încât să nu mai recunoști jocul. Ce s-a mai păstrat din conceptul de poezie? Poate orice exprimare să însemne poezie? Așezarea cuvintelor în formă de cruce, în trepte, ori singure sau câte două-trei pe câte-un rând, să însemne poezie? Unde sunt ritmul, rima, muzicalitatea, mesajul? Înseamnă că tot ce nu-i proză este poezie? Așezarea modernistă a cuvintelor unei anumite bucăți de proză sub formele arătate mai înainte, tu crezi că înseamnă poezie? Poate și de aceea mi-au plăcut versurile lui Eminescu, Goga, Coșbuc, Topârceanu, Minulescu, Blaga, Pușkin și Esenin, sonetul italian din perioada Renașterii, etc. Chiar de mă vei contrazice, dându-mi exemplu pe Tagore și Witman, primul schimbând fața poeziei indiene, iar celălalt introducând modernismul în poezia americană, nesuportând rima și versificatorii, echivalenții noștri fiind Blaga și Nichita Stănescu, nu-mi voi schimba prea mult părerea în legătură păstrarea esenței poeziei. Proza acelor ani de acumulari nu putea fi alta decât a lui Hogaș, Sadoveanu, Istrati, Mironescu (tazlăuanul fiind legat de cei doi înaintași printr-o adevărată prietenie) și de toți romancierii noștri importanți. Cu trecerea anilor am înțeles de ce se poate învăța mai multă istorie din romanele lui Sadoveanu, Tolstoi, Dumas etc. L-am citat pe Ceahlăul literaturii române de mai multe ori pentru că întreaga sa operă este poezie. Să-i așezăm proza sub forma poemului și o să avem mii de volume de poezie sadoveniană! Și mai trebuie spus că literatura își are vârstele ei. Chiar capodoperele lumii, citite la o vârstă nepotrivită, par a nu-și respecta statutul. Citește *Procesul* lui Kafka în adolescență sau în anii tinereții și n-o să-ți placă, dacă nu ai avut de-a face cu justiția. Alt exemplu este romanul lui Gogol, *Suflete moarte*, morții de pe listele electorale valorând mai mult decât viii,

în câștigarea sau pierderea alegerilor, ca să nu mai vorbesc de rolul lor la referendumuri! Dar lucrurile astea se învață cu trecerea anilor, la maturitate.

– Ce te leagă de Tazlău? Unde ai găsit poezie într-un sat atât de mic precum Tazlăul?

– Tazlăul este, pentru mine, am spus-o și în revista canadiană THE WORD OF TRUTH (*Cuvântul adevărului*), care apare la Edmonton, legendarul loc al Creatorului. Aici am ridicat mănăstiri Alexandru cel Bun și Ștefan cel Mare, Sfântul Chiriac de la Tazlău este trecut în calendarul creștin-ortodox, Calistrat Hogaș a poposit, în mai multe rânduri, pe aceste meleaguri, veșnicindu-le în povestirea *La Tazlău*, ministrul învățământului de pe acea vreme, Spiru Haret, vine special în zonă pentru a-i înmâna învățătorului Mironescu diploma *Bene Merenti*.

– Nu crezi că scrii prea multe „Blesteme” și, ele, te vor ajunge cândva?

– Tu chiar crezi că sunt blesteme adevărate, prin care trimit molime în sau peste curțile vecinilor, fac ori desfac prietenii sau căsătorii? În *Convorbiri literare* s-a scris despre aceste poeme că ar fi, de fapt, reiterări ale acestei lumi, refuzări care înseamnă mutarea poverilor vieții de pe un umăr pe celălalt. Mai degrabă eu sunt cel blestemat, cum o și spun în primul blestem, ce deschide seria blestemelor și scrisorilor.

– Care dintre cărțile tale ți-a adus cele mai multe satisfacții?

– Toate cărțile mi-au adus bucurii. Cu o parte a fabulelor matematice, prinse în lucrarea *Poezia matematicii*, la primul Simpozion internațional *Universul științelor* am câștigat *Premiul și Trofeul de excelență*. O parte a blestemelor le-am prins în *Sunt robul Cărții cărților*, creație, de asemenea, premiată. Al zecelea volum, *Scrisori neterminate*, a luat Diploma și Premiul revistei *Antiteze*. Multe emisiuni culturale ale radioului și televiziunii s-au oprit asupra creațiilor și cărților mele, elogiindu-le. Revistele de cultură și literatură, ziarele locale și nu numai, au elogiat volumele apărute. În unele am deținut chiar rubrici zilnice ori săptămânale. Orice apariție m-a bucurat, mai ales că a fost însoțită de elogii.

– Dacă tot vorbim, folosind ca unitate de măsură mileniul, aș vrea să știu dacă, în calitate de profesor și de cel mai longeviv director de școală nemțeană, nu te-ai săturat de pus note proaste, de-a lungul celor două milenii.

– Nu știu ce înțelegi prin note proaste, dar dacă evaluarea se face corect, iar rezultatul ei este acceptat, atât de elev cât și de părinții odraslei, toată lumea-i fericită, dar efortul de a se ajunge aici este, sau ar trebui să fie, imens. Metodele și procedeele dascălului de școală nouă, aflate sub brandul *activ – participativ*, poartă denumiri atât de ciudate și greu de pronunțat, încât te întrebi dacă *Amintirile* lui Creangă ar mai fi avut Savoare dacă marele povestitor, pe când era școler, ar fi avut parte de un dascăl îndrăgostit de metoda brainstormingului, ori dacă Smărăndița popii mai putea fi urcată pe Calul Bălan și biciuită cu Sfântul Nicolae, conform actualelor regulamente și legi ale învățământului, care-ți interzic să te uiți nezbâmbitor la ghiaur. Oare Goe mai putea scoate capul pe fereastră dacă vehiculele de călătorie erau Google sau Yahoo, cu toate ferestrele închise? Dar tanti Mița și mamița mai umblau, oare, pe la profi, pentru mărirea notei răsfățatului lor, cu portofoliul acestuia după ele, știind că nici un dascăl de școală nouă nu mai poate modifica ceva în catalog, acesta fiind electronic și parolat de managerul școlii?

A consemnat Nicolae SAVA

Semnal editorial:

Cel puțin două sunt motivele pentru care oricine trece pe lângă un stand de carte trebuie să se oprească și măcar să răsfoiască volumul *Comuna Vânători – Neamț, file de monografii*, înfăptuit de apostolul Neculai Florian. Mai întâi, trebuie spus, cartea arată ca o carte. Nu e o împușcătură, ca multe broșuri care au umplut de glorie o grămadă de condeieri nemțeni, treziți peste noapte, scriitori cu acte în regulă. Volumul e elegant, are consistență, vreo 450 de pagini, e tipărit bine pe hârtie cretată (editura C.M. Imago, 2016, Piatra-Neamț). Mai apoi, există un sumar bogat care dă seamă de o cantitate imensă de muncă și demonstrează o gândire ordonată și inspirată în arhitectura cărții. Nicolae Florian cunoaște bine normele speciei pe care o abordează – în privința structurii, monografia are deja un statut destul de clar – personalitatea cărții sale stând, în special, în proporția dintre diferitele zone ale informației. Autorul mizează nu atât pe imaginea locului, cât pe spiritualitatea lui, trecută și prezentă. Mi se pare un lucru normal și doar un cârcotaș pătimaș l-ar putea contrazice.

Precizăm că această monografie nu este singulară, și autorul ne avertizează în Postfață: „S-au împlinit în anul 2009 o sută de ani de la apariția primei monografii despre comuna Vânători-Neamț datorată profesorului Constantin D. Gheorghiu și am dorit să marchez evenimentul prin această monografie dedicată locului natal. Lipsa resurselor a făcut să fie ratat momentul. O nouă carte despre Vânători-Neamț? Da și sperăm să fie una și mai bogată prin adăugarea de noi informații ca și a biografiilor unor oameni, fiindcă oricât de însemnată ar fi o instituție, ea nu reprezintă nimic dacă n-o înobilează munca oamenilor. Regret că mi-a lipsit talentul de a realiza niște biografii interesante, romanțate. Mi-a plăcut literatura, dar în viață am rămas credincios lucrurilor adevărate, exacte”. Aici autorul se alintă un pic: portretele oamenilor și

Comuna Vânători-Neamț, file de monografie

instituțiilor sunt realizate clar și riguros, e drept fără excese de metafore sau determinative, dar într-o limbă română curată, ceea ce poate fi considerat chiar un talent, într-o vreme în care limba română este siluită cotidian.

Nu voi insista asupra cuprinsului volumului. Voi spune doar că această carte se înscrie la loc de frunte pe lista lucrărilor de referință privind Ținutul Neamțului, că respectă toate normele unei lucrări științifice (aparatură critică, index de nume, note) și, pentru bogăția și seriozitatea documentării, nu va putea fi ocolită de nici un cercetător profesionist. Răsfoiți-o și vă veți convinge. Prefer așadar, în loc de a vă trimite la lucruri – mai mult sau mai puțin cunoscute – să reiau fragmente dintr-o succintă prezentare a autorului:

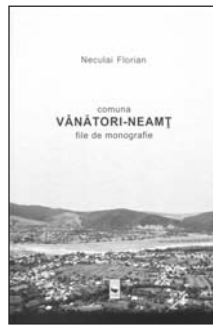
„Autorul acestei cărți, învățătorul Neculai FLORIAN, s-a născut la 27 septembrie 1937 în Vânători-Neamț. Și-a petrecut copilăria în satul natal fără să fi cunoscut ocrotirea tatălui, care, concentrat în perioada 1937-1940, a participat cu Regimentul 15 din Piatra Neamț la Cel de Al Doilea Război Mondial. Prins prizonier la Cotul Donului în noiembrie 1942, a fost dus în lagăr la Celeabinsk, dincolo de Urali, de unde s-a întors în de-

cembrie 1948. (...)

Continuă clasele gimnaziale la Școala Arhimandrit Chiriac Nicolau din Vânători Neamț între 1949-1952 cu vestiții dascăli Constantin Papuc, Mihai Grigoriu și Anton Grigoriu, apoi cursurile Școlii Pedagogice din Piatra-Neamț, pe care le încheie în iunie 1956 ca șef al promoției de învățători din acel an. (...)

În septembrie 1956 își începe activitatea didactică la Școala Păstrăveni ca profesor suplinitor de limba română, de unde pleacă la militarie după numai două luni. Își satisface serviciul militar între noiembrie 1956 și decembrie 1958, serviciu încheiat ca elev al Școlii de Ofițeri de Rezervă din Cluj. (...)

Din decembrie 1958 a funcționat ca învățător la Școala Boiștea din comuna Petricani. (...)

Din octombrie 1960 a fost numit învățător și director al Școlii din satul Lunca. Este momentul în care începe să-și pună în practică pasiunea pentru istorie, culegând date despre comună, despre sate, școli, mănăstiri, schituri, biserici și unități economice. Adună fotografii și o impresionantă bibliografie referitoare la comuna Vânători-Neamț, la personalități, colegi și veterani. În anul 1968 este numit director al Căminului cultural, funcție care i-a permis să continue adunarea de date și documente și să publice, în 1974, o scurtă monografie a comunei. Se transferă la Școala nr.1 Vânători-Neamț ca învățător titular începând cu 1 septembrie 1974, școală în care își va desfășura cei mai mulți din cei 45 de ani de activitate didactică. S-a pensionat începând din iulie 2000. Între 1990-1992 a îndeplinit funcția de primar al comunei Vânători-Neamț, fiind ales consilier comunal în toate legislațiile următoare până în anul 2008. În anul 2006 publică împreună cu conf. dr. Mihai Lazăr și Maria Petrariu *Monografia comunei Vânători-Neamț*. Colaborator la *Revista pompierilor*, *Munca de partid* și la revista *Apostolul*.

Mircea ZAHARIA

Noutățile anului școlar 2016-2017

Potrivit unui comunicat de presă emis de MEC la 1 septembrie a.c., în calendarul anului școlar 2016-2017 au fost corelate perioadele de vacanță și perioadele de cursuri pentru a optimiza calendarele examenelor și ale concursurilor naționale. O atenție specială a fost acordată programului național „Școala altfel”, al cărui program de desfășurare a fost flexibilizat. Programul se va întinde pe durata a 5 zile lucrătoare, lăsând la decizia comunității școlare perioada pentru derularea programului, după cum urmează: 21 noiembrie – 2 decembrie 2016, 27 februarie – 31 martie 2017 și 15 mai – 9 iunie 2017 (învățământul preșcolar și primar), respectiv 17 octombrie – 2 decembrie 2016, 27 februarie – 31 martie 2017 și 15 mai – 9 iunie 2017 (învățământul gimnazial, liceal, profesional și postliceal).

Referitor la examenele naționale, au fost optimizate calendarele de desfășurare pentru a evita suprapunerile și suprasolicitarea activităților de organizare. Mai exact, prima sesiune a examenului de Bacalaureat din anul 2017 se va încheia pe 24 iulie, în timp ce a doua va avea ca punct final data de 21 august. Din dorința de a descongiona activitatea din timpul vacanței de vară, examenul pentru definitivare în învățământ se va organiza în perioada vacanței de primăvară (luna aprilie). O altă modificare, valabilă și în cazul Evaluării Naționale pentru absolvenții clasei a VIII-a, vizează eliminarea prevederii conform căreia nota finală după soluționarea contestațiilor se modifică numai în cazul în care, între nota inițială și nota de la contestații există o diferență de minimum 0,5 puncte.

În procesul de admitere în învățământul liceal de stat, ponderea mediei claselor V-VIII în calculul mediei de admitere a fost redusă la 20% (de la 25%) tocmai pentru a accentua importanța Evaluării Naționale la finalul clasei a VIII-a. De asemenea, repartizarea computerizată a elevilor în clasa a IX-a se va realiza într-o singură etapă, urmată de o perioadă dedicată rezolvării cazurilor speciale, conform metodologiei. (RED.)

Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii

Cezar Țucu

Născut la Blăgești, Bacău (21 ianuarie 1951), după absolvirea Liceului „George Bacovia” din Bacău, apoi, a Facultății de Matematică – Mecanică a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (1974) a fost numit profesor titular la Școala din Tazlău, deținând și funcțiile: director educativ (1980-1986) și director (1986-1990 și 2000- în prezent). După atâția ani de muncă la catedră, dar și în folosul obștii a fost adoptat de comunitate, acordându-i-se și titlul de *Cetățean de Onoare* al comunei Tazlău. Pentru activitatea didactică, a fost distins cu: Diploma de „Profesor evidențiat”; „Diploma de Onoare pentru promovarea valorilor științelor în România și în lume”;

„Diploma de Onoare la Simpozionul Internațional Disponibilități Creative în Lume”; „Premiul și Trofeul de Excelență pe 2010, la Primul Simpozion Internațional Universul Științelor”; membru în Comisia Națională pentru Reforma Învățământului.

Membru al Societății Scriitorilor din Județul Neamț și Vicepreședinte al Fundației Culturale I. I. Mironescu din Tazlău. Redactor, redactor-șef adjunct, redactor-șef al revistei „La Tazlău”, redactor la Revista „Antiteze”. De-a lungul anilor a colaborat la mai multe publicații: „Amurg sentimental”, „Antiteze”, „Apostolul”, „Catharsis”, „Ceahlăul”, „Conta”, „La Tazlău”, „Mesagerul” (titular al rubricii săptămânale „De la Tazlău, scriitori, în versuri”), „Monitorul”, „Jurnalul de Dâmbovița”, „Revista Sud”, „Telegraful” (titular al rubricii „3 pe zi”, apoi rubrica săptămânală) și a.

Este autor al volumelor de versuri: 1998 – „Lumea în 300 de epigrame și catrene”; 1999 – „Blestemele și scrisorile Creatorului”; 2000 – „Reforma școlară și alte fabulații”; 2000 – „Aria figurilor plane”; 2001 – „Aproape fabule”; 2002 – „Fabule matematice”; 2005 – „Alte scrisori și blesteme”; 2007 – „Noi scrisori și blesteme”; 2007 – „Numai blesteme”; 2010 – „Scrisori ne terminate”; 2012 – „Blestemele păcatului”; 2014 – „Păcatele blestemului”.

Este prezent în antologiile: „Scriitori Nemțeni”; „Universul Științelor Europa – România – Iași”; „Disponibilități Creative în Lume”; Emil Bucureșteanu; „Poetii Nemțeni”. A îngrijit ediția I. I. Mironescu, „Scrieri” (2006).

Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

RED.

Strategii de predare

Spune-mi și voi uita, /Învățămă și îmi voi aminti, /Implică-mă și voi învăța.

(Proverb chinez)

Am încercat mereu să-mi îmbunătățesc tehnicile de predare deoarece îmi place să predau, iubesc copiii și sunt fericită când aceștia îndrăgesc activitățile din orele mele.

Implicarea elevilor în activitățile la clasă nu este o noutate. Cu toții am aplicat diverse strategii pentru a capta atenția acestora. Când profesorul începe ora de curs – indiferent de disciplină – el speră să capteze atenția întregii clase. După doar zece minute, totul se schimbă. Cercetările au dovedit că doar atâtea minute poți avea atenția elevilor. După trecerea celor zece minute, trebuie să muncești mult mai mult pentru a-i menține atenți și a-i face să și rețină.

Am ales să introduc în managementul clasei câteva dintre strategiile de Predare prin Stimularea Întregului Creier (Whole Brain Teaching) deoarece elevii învață mai mult atunci când se distrează. Majoritatea tehnicilor tradiționale de predare se bazează pe prelegere, citire și scriere. Totuși cu toții știm că aceste activități stimulează doar emisfera stângă a creierului. Dacă toate zonele creierului sunt implicate în procesul de învățare, atunci reținerea informației, înțelegerea și performanțele ulterioare sunt mult îmbunătățite.

WBT nu este o abordare nouă. Mulți profesori americani o folosesc de mai bine de zece ani. Se

Stimularea Întregului Creier (Whole Brain Teaching) în managementul clasei

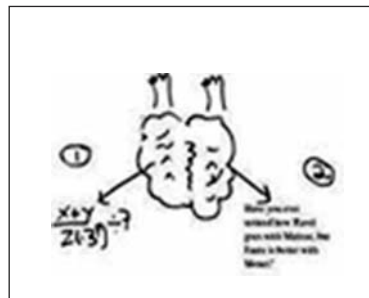
compune dintr-un set de reguli și strategii de management al clasei destinate să stimuleze creierul în întregime și să implice mult mai mult pe elevi.

WBT pune accent pe învățarea activă, în care elevul face conexiuni care cuplează ambele emisfere, este o abordare amuzantă și îi antrenează în activitate și pe elevii care sfidează.

Elevii sunt încurajați să vizualizeze, să deseneze, să apeleze la dramă pe măsură ce dezvoltă idei noi, pentru a le putea reține mai ușor. Ei învață mai mult atunci când se distrează, prin urmare cu cât iau mai mult parte la aceste tipuri de activități, cu atât mai mult se vor concentra pe subiectele predate.

WBT se bazează pe principiul că toți profesorii întâmpină aceleași dificultăți: lipsa de disciplină a elevilor, lipsa cunoștințelor de bază și a competențelor fundamentale în rezolvarea problemelor.

Creierul învață în cinci feluri: văzând, zicând, auzind, făcând și simțind.

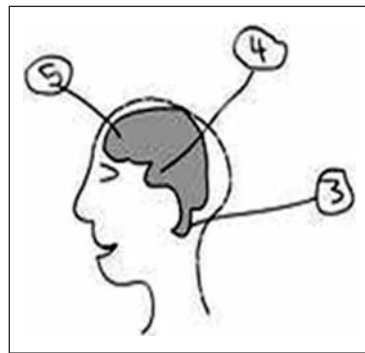

➔ Emisfera stângă (1) se referă la abilități logice și analitice.

Exemplu: un exercițiu cu mai multe variante în care elevii trebuie să aleagă dacă să folosească trecutul simplu sau prezentul perfect.

➔ *Emisfera dreaptă* (2) este centrul abilităților artistice, vizuale.

Exemplu: elevii trebuie să recunoască modele într-un set de imagini / le compară.

➔ *Zona a treia* – 3

Se asigură că creierul are oxigenul de care are nevoie pentru a funcționa bine.

Exemplu: folosirea prezentului continuu într-un joc de ghicit / de mimă.

➔ *Zona a patra* – 4

Face legătura între memorie și emoții și este stimulată de implicarea personală.

Exemplu: Descrie partenerului tău cea mai dificilă decizie pe care ai avut-o vreodată de făcut.

➔ *Zona a cincea* – 5

Aceasta este zona din creier care creează noul material.

Exemplu: Scrierea de poezii și

de eseuri. Elevii sunt încurajați să extindă cunoștințele lor de limba engleză pentru a crea ceva „nou”.

Câteva strategii Whole Brain Teaching pe care le folosesc în managementul clasei

● „Clasă” – „Da”

Pentru a capta atenția clasei spun pur și simplu „Clasă!” și elevii răspund „Da!”. Elevii trebuie să spună în același mod în care am spus eu: dacă spun cu voce tare, ei trebuie să răspundă cu voce tare, dacă șoptesc, ei răspund în șoaptă. Este foarte interesant că ei răspund corespunzător tonului meu și intensității rostirii. Le place să răspundă indiferent dacă sunt în clasa a doua sau în clasa a șaptea.

De ce este „Clasă-Da”, atât de eficient? Neo-cortexul controlează, printre altele, luarea deciziilor. Când profesorul spune, „Clasă!” și elevii răspund „Da!”, el își ajută elevii să-și focalizeze atenția asupra a ceea ce are de gând să spună în continuare.

● „Dați-mi un ... Oh!”. Give me ...an Oh!

Este foarte util în menținerea elevilor implicați în activitate. Le place să aprecieze un concept nou sau răspunsul unuia dintre colegii lor. Este amuzant și relaxant în același timp.

● „Mirror”

Este una dintre tehnicile cele mai simple, dar și una dintre cele

Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii

6/1861 – n. **Teodor Crivăț**, la Rediu, Neamț (d. 1931, București), profesor, om politic, publicist. După clasele primare în satul natal, a urmat cursurile Gimnaziului Clasic din Piatra-Neamț, apoi Facultatea de Științe, București (matematica). Cadru didactic la Buzău (Gimnaziul), Galați (Seminarul Teologic), Iași (Școala Normală „Vasile Lupu”), București (Liceul „Sf. Sava”; Gimnaziul „Dimitrie Cantemir”). Membru al P. N. L., deputat, senator în Parlamentul României. Cărți: „Bătălia de la Racova din Ianuar 1475”; „O crimă. Studiu istoric”; „Demonstrația postulatului lui Euclid” ș. a.

■ 7/1952 – n. **Nicolae N. Popa**, la Târpești, Neamț, profesor, publicist, traducător. A absolvit Liceul „Ștefan cel Mare” din Târgu-Neamț, Facultatea de Istorie-Filosofie, București (1978); studii în Franța și în Belgia. A lucrat ca muzeograf

la Casa „Ion Creangă” din Humulești (1982-1998). A debutat în Revista „Tribuna României” (1985). Colaborează cu studii, eseuri, traduceri la: „Ateneu”, „Catedra”, „Fântâna Blanduziei”, „Acțiunea”, „Asachi”. Membru al Societății „François

Rememorări nemțene

Mauriac”. Cărți: „Creangă sau Arta fericirii” (1993), „Eternul feminin de la Humulești la Paris” (1995), „L'expression du bonheur chez Martha Bibescu”, Franța, „Povestea unei mari iubiri. Eminescu – Veronica Miclă” ș. a.

■ 9/1899 – n. **Mihai Enăchescu**, la Piatra-Neamț (d. 20. 02. 1977, Piatra-Neamț), medic, doctor în medicină. A urmat studiile primare și liceale în localitatea natală (Liceul „Petru Rareș”), apoi Facultatea de Medicină din Iași; la îndemnul

lui Socrat Lalu, își desăvârșește studiile științifice la Sorbona, unde obține titlu de doctor în medicină. Mai mulți ani a fost medic asistent la Institutul Medico-Biologic din Paris. Întors în țară, medic primar, director la Spitalul din localitatea natală. Autor a numeroase articole și studii de specialitate în revistele de științe medicale din țară și din străinătate, precum și al unui roman rămas în manuscris.

■ 10/1846 – n. **Alexandru Lambrior**. Școala Primară la Fălticeni, Târgu-Neamț și Piatra-Neamț, bursier la Gimnaziul Central (Iași), Facultatea de Litere a Universității ieșene. Din 1872, profesor de istorie la Școala Militară din Iași, an

Strategii de predare

Stimularea Întregului Creier (Whole Brain Teaching) în managementul clasei

Mai puternice. Profesorul spune: „oglinďă” și elevii răspund „oglinďă”, apoi ridică mâinile gata să-i imite gesturile.

Elevilor mei le place tehnica „oglinďă” pentru că este amuzantă. Când spunem o poezie împreună ei încearcă să-mi imite mișcărilor și să recite în același timp. Am observat că o învață mai repede.

Folosesc de obicei tehnica „oglinďă” atunci când spun o poveste, când îi învăț o poezie, când predau cuvinte noi sau atunci când mă joc cu elevii. Îmi potrivec mișcărilor la exact ceea ce spun.

Pe măsură ce elevii imită mișcărilor profesorului, cortexul motor al acestora, zonă a creierului care răspunde de memoria de durată, este cuplat automat.

Recitarea poeziilor la începutul unei lecții îi ajută pe elevi să-și comute mintea pe limba engleză și are scopul de a înlătura stresul.

Activități ale creierului implicate: văzul (cortexul motor), vorbirea (zona Boca), auzul (cortexul auditiv) și execuția (cortexul motor).

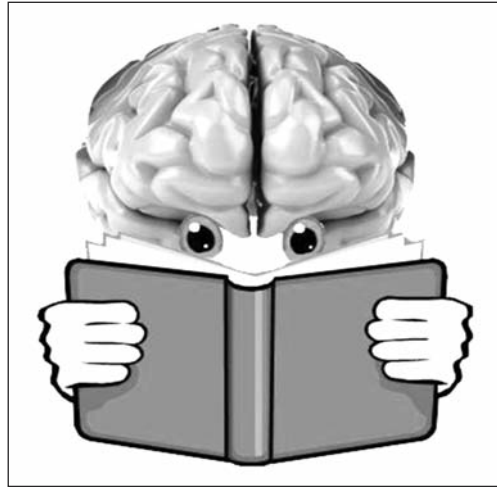
• „Predă!” – „OK!” și „Comută!”

Tehnică bună pentru lucrul în perechi, dar am adaptat-o și pentru echipe.

Împarte clasa în echipe de câte doi elevi. Un elev este numărul Unu, celălalt este numărul Doi. Predă o cantitate mică de informații și însoțește-o de gesturi. Când termini privește clasa, bate din palme de două ori și spune „Predă!”. Elevii bat din palme de două ori și răspund „OK!”. Când elevii cu numărul Unu au terminat de explicat, bateți iarăși din palme și cereți să inverseze rolurile, spunând „Comută!”.

Pe măsură ce elevii predau unii celorlalți, mișcați-vă prin clasă și ascultați ceea ce spun. Este o ocazie excelentă să monitorizați cât a înțeles fiecare. Apoi îi puteți rechema să fie atenți cu „Clasă!” – „Da!”.

Am remarcat faptul că nu copiază doar gesturile mele, ci imită și emoția din voce.

Această tehnică permite ca elevul să fie antrenat simultan în toate cele patru modalități de învățare – văzând, spunând, auzind și făcând.

SCOPUL: crearea de clase pașnice, pline de o distracție ordonată; schimbarea atitudinii elevilor față de învățare.

Consider că unele dintre strategiile WBT sunt foarte utile deoarece:

- Fac predarea mai distractivă;
- Stimulează tot creierul;
- Antrenează și elevii care sfidează;
- Captează atenția;
- Creează un sentiment de comuniune;
- Elevii devin mai puțin rebeli.

Să nu uităm întotdeauna să avem un scop autentic dincolo de lecția predată, să ne asigurăm că materialul este antrenant și interactiv, că umorul detensionează – deci să-l folosim des – și că greșelile sunt parte integrantă a procesului de învățare, să le sărbătorim!

Profesor, Sabina STĂNESCU

S-a aprobat Statutul Elevului

Ministrul Educației Naționale și Cercetării Științifice, Mircea Dumitru, a aprobat prin ordinul nr. 4.472 din 10 august 2016, Statutul Elevului, document ce reglementează drepturile și obligațiile elevilor înmatriculați în instituțiile de învățământ de stat, particular sau confesional din România. Este primul document de acest tip, elaborat în România după 1990, care consacră într-o formă consolidată drepturile și obligațiile elevilor. Forma finală s-a conturat în urma dezbaterei publice pe care Ministerul Educației a organizat-o în perioada 17 iunie – 4 iulie. Prevederile Statutului se aplică începând din anul școlar 2016-2017.

Statutul a fost elaborat de Ministerul Educației în colaborare cu Consiliul Național al Elevilor și alte organizații reprezentative ale elevilor și este fundamentat pe respectarea valorilor comunității școlare și ale sistemului educațional. În acest sens au fost avute în vedere accesul liber și gratuit la educație de calitate, libertatea de expresie, dreptul de a beneficia în mod echitabil de resursele materiale și educaționale furnizate de sistemul de învățământ, onestitatea intelectuală, sprijinirea gândirii critice, respectarea demnității tuturor membrilor comunității școlare, respectiv deschiderea instituțională pentru schimbări constructive.

Potrivit documentului, drepturile elevilor sunt structurate în 5 categorii: drepturi educaționale, drepturi de asociere și exprimare, drepturi sociale, recompense și alte drepturi. Documentul prevede deopotrivă îndatoriri, interdicții și sancțiuni pentru încălcarea de către elevi, în incinta unității de învățământ, a prevederilor statutului sau a prevederilor explicite din actele normative în vigoare. (*Sursa: Comunicat MECS*)

Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii

↑ n care intră la „Junimea”. Din 1874, predă la Liceul Național. Trimis cu o bursă, la Paris (1875), se remarcă și publică (din 1877) articole de lingvistică în Revista „Romania”; admis membru al Societății Franceze de Lingvistică. Întors la Iași (1878), continuă la Liceul Național și începe (1879) cursul de filologie română, la Universitate. Membru corespondent al Academiei (1882). Se remarcă cu studiul „Limba română veche și nouă. Tălmăcirea românească a scrierilor lui Oxenstiern” (1873). Publică „Carte de citire, cuprinzând texte vechi românești” (1882).

■ 10/1951 n. **Gabriel Ploscă**, inginer, profesor, lider sindical. Absolvent al Institutului Politehnic „Traian Vuia” din Timișoara, gradul didactic I în învățământ acordat de Universitatea Politehnică București (1993). Profesor la Colegiul Tehnic „Petru Poni” (1976-2008), membru în Co-

misia națională de chimie industrială, specialist în elaborarea de standarde ocupaționale, evaluator de manuale și autor de manuale școlare. Participare la cursuri, seminarii și programe de formare europene. Vicepreședinte al SLLICS Neamț

Rememorări nemțene

(1991-2008), apoi președinte, din 2008 – prezent. Vicepreședinte al FSLI, coordonează Departamentul pentru Învățământ Profesional și Tehnic și Departamentul Proiecte și Formare (2002-prezent). Președinte al Uniunii Județene a Sindicatelor De-

mocratice Neamț (2000-prezent) etc. Manager de proiect POSDRU și manager de proiect Leonardo da Vinci (2011-2014).

■ 11/1930 – n.

Eduard Covali, la Orhei, Basarabia (d. 2. 11. 2002, Piatra-Neamț), teatrolog, dramaturg, membru al U. S. A absolvit I. A. T. C. „I. L. Caragiale”, cu întreruperi, fiind condamnat politic, a lucrat pe diferite șantierele de construcții. Diverse funcții la Teatrul Tineretului (1961-1992), pictor-executant, secretar literar, director, regizor, consilier artistic. Debut publicistic în revistele „Teatrul” și „Contemporanul”,

Constantin TOMȘA

(continuare în pag. 14)

Între personalitățile cărora le păstrez o vie și neștrămutată admirație și recunoștință, pentru că m-au format ca om și ca meseriaș al sufletului, se numără trei directori de liceu. Toți trei au păstorit în vremuri dificile, pline de durere și de neliniște, două licee cu renume în Neamț și nu numai aici: „Rareșul” pietrean și tânărul, surprinzătorul și îndrăznețul liceu bicăzean, pe atunci fără nume sonor.

Primul director, în curgerea timpului, imediat după război, a fost unul dintre cei mai longevivi diriguitori ai „Rareșului”, **Aurel A. Rotundu**, cu un stagiul cuprins între 1938-1948, cel din urmă an al funcției sale de erudit conducător fiind acela al dramaticului hotărât între vechea și temeinica școală românească și cea de import, adoptată fără alt temei decât forța bacionetei împlântate în inima românismului de către Krasnaia Armia a „tătucului” Stalin.

Erau rușii slavi, imediat am devenit și noi urmași ai triburilor vechi slave; aveau rușii regiuni și raioane administrative, păi gata, le-am înființat și noi, desființând tradiționalele județe; o revistă a lor se chema „Ogoniok”, păi îndată am scos și noi „Flacăra”; făceau ei gimnaziul de trei ani în loc de patru, hop și noi; mutilau liceul, transformându-l în „desiatăilețca” (școala de zece ani, incluzând ciclul primar, gimnazial și liceal), de îndată îi urmam, desființând înțeleptul nostru liceu de opt ani; se numea „Uciteliscăia gazeta” (Gazeta învățătorilor) săptămânalul școlii lor, înființam și noi „Gazeta învățământului” etc. etc. etc.

Înalt, trupeș, fiindcă era un gurmand de clasă, dăruiat de Dumnezeu cu o voce baritonală, caldă, bogată în mlădieri caracteristice mai curând unui actor decât profesorului de istorie, nu avea nevoie de materiale auxiliare în lecțiile sale, ci, vorbind, ne captiva atenția în atare măsură, încât trăiam sufletește și măreția macedonului Alexandru, și gloria lui Ștefan, la Podul Înalt, asupra celui mai vestit

sultan, cuceritor al Constantinopolului, și fala lui Cezar după îngenuncherea galilor, și durerea de nesuportat a Brâncoveanului, martor la martiriul fiilor săi, și victoria de la Mărășești, și mișelia din Câmpia Turdei.

Conducea liceul, după o bună învățătură haretiană, cu mână de oțel în mânășă de catifea. Pedepsea cu parcimonie și răsplătea cu dărnicie performanțele și boatele noastre. Nu accepta nici brutalitatea tradițională a „domnilor elevi”, care ne cam cârpeau, spre introducerea disciplinei de tip prusac, nici zbânțuiala pe coridoarele

Directorii mei (1)

pline de copii și adolescenți deosebit de politicoși.

Era cult, poliglot, sever când trebuia și jovial între prieteni și colegi, respectatul *primus inter pares*, atât în cancelarie cât și în urbe,

calm, chibzuit, pedagog excelent și desăvârșit om de lume, petrecând cu deosebită discreție momentele ceva mai zglobii din existența sa, când, campion fără rival, făcea o sesiune de anecdote în compania unui medic stomatolog (tatăl actualului profesor universitar Ștefan Ca-

zimir) și a nelipsitului preot Constantin Cojocaru din Dobreni.

De la Aurel Rotundu am ascultat istoria ca o simfonie, uneori cu acorduri grațioase, din Mozart, deseori dramatice, ca în divina „A Noua”, de Beethoven, dar, în același timp, și ca o bună școală de morală și de tărie în fața vicisitudinilor de neocolit ale vremurilor.

Tot de la Aurel Rotundu am învățat să înțeleg și să iubesc spectacolul teatral, fiindcă, pe când încă nu exista teatru profesionist în Piatra, asemenea unui regizor autentic, școlit anume, punea în scenă, cu elevii din clasele mari, „O noapte furtunoasă”, și „Revizorul”, și „Deșteapta pământului”, și „Jianul” folcloric, și recitaluri din marii poeți români și universali, invitând pentru rolurile feminine domnișoare de la Liceul Teoretic de Fete (azi Colegiul Național „Calistrat Hogaș”), între ele pe Elena Botez și Lucia Roic, viitoarele cântărețe celebre, de operă și operetă.

Fotografii cu elevii actori se mai află încă

pe ici-colo, dacă n-or fi dispărut toate, odată ce liceul „Rareș”, Colegiul Național de acum, nu mai are muzeu de prea multă vreme.

Spre deplina înțelegere a omului și dascălului Aurel Rotundu, voi aminti trei întâmplări, una de tot hazul și alte două cu iz foarte politic în vremea aceea.

Fiindcă un coleg al meu era slab ca o scândurică, noi îl porecleam Scripcă. Și într-o zi, chemându-l pe coridor după cognomen, mă trezesc cu două palme fierbinți, aplicate de un lungan din clasa a șaptea (echivalentă cu a unsprezecea de azi). Dau fuga la director, cu lacrimi în ochi, reclamând repararea onoarei. Aurel Rotundu

mă ascultă cu deferență, fără a zâmbi, îl cheamă urgent pe făptaș (care avea să devină peste ani rector al Medicinii din Iași), îi expune gravitatea delictului și îl obligă să-mi ceară iertare pentru actul violent, ceea ce se petrece imediat.

Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii

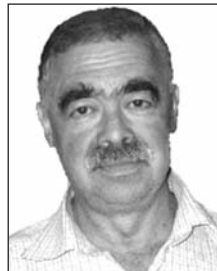
(urmăre din pag. 13)

(1957), și cu pseudonimul V. Negrea, Colaborări: „Ceahlăul”, „Acțiunea”, „Antiteze”, „Ateneu”, „Asachi”, „Informația Primăriei”, „Apostolul”, „Meridianul Ozana”, „Credința neamului” ș. a. A dramatizat: «Vrăjitorul din Oz», «Inimă rece», «Cartea junglei». Debut editorial cu „Teatru”: «Ion Creangă sau mărzurile amintirilor», «Tinerete fără bătrânețe», « Belerophon», « Albă ca zăbava și cei 7 pitici ».

■ 15/1916 – n. **Constantin-Virgil Gheorghiu**, la Războieni, Neamț (d. 22. 06. 1992, Paris), poet, prozator, reporter. A absolvit Facultatea de Litere și Filozofie, București (1940). Debut cu versuri în „Bilete de papagal” și editorial, cu „Viața de toate zilele” (1937); În 1963, este hirotonit ca preot al Bisericii Ortodoxe Române din Paris. Cărți în țară: Ard malurile Nistrului”: „Cu

submarinul la asediul Sevastopolului”, „Ceasul de rugăciune”; „Am luptat în Crimeea”, „Ultima oră”; peste hotare (traduse în limba română): „La Vingt-cinquième heure”; „La Cravache”; „La Maison de Petrodava”; „Perahim” și multe altele.

Rememorări nemțene

■ 19/1953 – n. **Viorel Nicolau**, inginer, editor, anticar, filatelist, publicist. A absolvit Facultatea de Tehnologie Construcțiilor de Mașini, Brașov, inginer la I. M. „Ceahlău” și profesor-inginer la Grupul Școlar de Construcții. Din 1991, devine librar, anti-

car, atestat de Ministerul Culturii. A înființat, în Piatra-Neamț, prima librărie-anticariat privată. Este recunoscut ca un bun colecționar de cărți poștale ilustrate. Membru în diferite comitete și comisii filatelice. Organizator a peste douăzeci de ediții ale Simpozionului național de cartofilie de la Piatra-Neamț; este președinte al Asociației Filateliștilor Neamț. A editat sute de cărți (prin propria-i editură „Cetatea Doamnei”), autor, coautor sau colaborator la peste 30 de cărți, îngrijitor de ediții. Colaborator la toate publicațiile din Neamț.

■ 19/1966 – n. **Mihael Balint**, la Săbăoani, Neamț, ziarist, eseist a absolvit Facultatea de Mecanică a Institutul Politehnic din Iași (1993), director al Căminului Cultural din Săbăoani, tehnoredactor la „Maart's Co”, tehnoredactor și lector de carte, secretar general de redacție la „Monitorul de Neamț”, corpondent la „România liberă”, redactor la „Adevărul de seară”.

Directorii mei (1)

Trei elevi proveniți din protipendada târgului, Goe Lalu și frații Gaube, primul având o bună pregătire de boxer, iar ceilalți doi fiind buni sportivi, au fost prinși într-o ambuscadă a bătașilor de la Tineretul Progresist (organizație comunistă), într-o noapte, când se aflau în zona caselor Lalu. Din păcate pentru atacatori, greșiseră în mod fatal, fiindcă cei trei tineri sportivi, așezați în triunghi, cu spatele în siguranță, i-au snopit pe agresori, câțiva dintre progresiști având nevoie de spitalizare urgentă.

A doua zi în zori, liceenii noștri erau instalați la vedere în infirmeria „Rareșului”, vegheați de foarte îngrijoratul doctor Ștefan Marin, înfășurați în bandaje violente, pătate cu sânge de contrabandă, și așteptând cu oarece spaimă biciul istoriei, ce va să vină.

Cu o expresie de mare enervare pe chip, directorul Rotundu s-a prezentat devreme la poliție (Încă nu se chema miliție.), reclamând revoltat tragedia ce s-a întâmplat unor elevi ai săi, bătuți măr nu se știe de cine și lăsați aproape fără de suflare, noaptea, în plină stradă. În concluzie, a cerut o anchetă dură, pentru ca huliganii care schilodiseră cu nemilă bieții săi elevi, cu toții premianți și foarte cuminți, să fie aspru pedepsiți.

Evident, nimeni nu se încumeta pe atunci să pună în paranteză spusele și indignarea reputatului director de la „Rareș”, o autoritate a orașului. Așa stând lucrurile, ancheta poliției, începută furibund de cu noaptea, când elevii nu fuseseră găsiți la casele lor, pentru a fi umflați de gealații trimiși anume, s-a oprit brusc, că doar nu era să-i bage la bașcă pe băieții buni de la Tineretul Progresist.

O întâmplare, la care am participat direct (Și am povestit-o pe larg în al doilea volum din „Zilele”), s-a petrecut în anul 1946, luna noiembrie, când au fost organizate alegeri parlamentare de către noua putere comunistă.

Colegul meu de clasă, Neculai (Titi) Ravaru, poreclit Cap, fiindcă era as la matematică, bun acordeonist și priceput în micile afaceri ale adolescenților, din care ieșea tot-

deauna cu câștig, avea talent la desen și se distra făcându-ne caricaturi de tot hazul.

Într-o seară i-a venit în gând ca, deși aveam noi pe atunci doar vreo treisprezece ani, să intre brusc în politică. Cu influență de dreapta, fiindcă era fiu de preot bogat, din Țibucani, Titi s-a decis să înfrumusețeze niște pereți anosti din urbe cu semnul electoral penest, ochiul, însoțit de chemarea „votați!”.

Ca nu cumva să se creadă că joaca noastră rămânea hârjoană nepedepsită, subliniez că, tot atunci, pentru că au rupt niște afișe comuniste și au scris lozinci de dreapta, unii dintre colegii noștri din liceele pietrene au înfundat pușcări: Gică Popescu, surorile Geană, Valeriu Danielescu, Coca Matei (Viitorul soț al celebrei actrițe Draga Olteanu – Matei.) și mulți alții!

Îl acompaniam pe Titi, în calitate de băgător de seamă, stând „de șase”, să nu ne prindă cineva. Se vede treaba că nu eram destul de bun pentru misia încredințată, fiindcă, într-o după amiază, tocmai când Ravaru își exersa talentul pe un zid al Liceului nostru, ne-a zăpsit Costache Negru, omul de serviciu al școlii, din fericire fără a ieși un flagrant delin, deoarece creta forestieră, albastră, cu care Titi operase, fusese aruncată discret de către pictor.

Duși imediat în fața directorului, extraordinarul psiholog, aflând că nu există corpul delict, creta, l-a băgat bine în sac și l-a cusut temeinic pe Costache, altminteri om de treabă, ca nu cumva să șoptească cuiva, undeva, ceva despre poznă. Mai mult, i-a poruncit și să văruiască de îndată, temeinic, locul infamat cu mângăleli, încât să nu se mai vadă absolut nimic.

Doar cu o zi sau două mai înainte ne fuseseră arestați colegii liceeni care făptuiseră crime similare cu a noastră.

Nu peste mult timp, Aurel Rotundu, ca și alți mari dascăli ai Neamțului, a fost trimis în lagărul de „reeducare” de la Suceava, fără vreo vină și fără judecată.

Istoricul trăia tragic istoria!

Mihai-Emilian MANCAȘ
august 2016, Nevers

Zilele Școlii Gimnaziale Constantin Virgil Gheorghiu Războieni

Dezvăluirea școlii: „Nu contează de unde pornești, important este unde ajungi. Școala noastră te va ajuta să-ți îndeplinești visele, oricât de îndrăznețe ar fi”.

Pentru elevii și profesorii Școlii Gimnaziale „Constantin Virgil Gheorghiu” Războieni, zilele de 14 și 15 septembrie 2016 reprezintă un moment de sârbătoare, un moment de referință: Aniversarea celor 100 de ani de la nașterea marelui om de cultură Constantin Virgil Gheorghiu.

Personalitate de avergură mondială, Constantin Virgil Gheorghiu a fost diplomat interbelic, jurnalist, poet, romancier și preot ortodox român. S-a născut la 15 septembrie 1916, în apropiere de Târgu Neamț, în localitatea Războieni. În copilărie, auzind mai multe lucruri despre Dumnezeu, i-a cerut insistent tatălui său să-i spună cum poate ajunge sfânt. A emigrat, s-a stabilit cu familia în Franța, unde a devenit preot. Tot aici a murit, în 1992. Crezul lui artistic a fost să fie „poetul lui Hristos și al României”. O viață trăită în spiritul dreptății și în slujba adevărului, un model demn de urmat de generațiile tinere și de toți cei care vor să-L urmeze pe Hristos și care își iubesc țara.

Astfel că tinerii învățăcei ai instituției ce poartă numele omului de cultură au celebrat astăzi, alături de cadrele didactice și de personalități nemțene, acest eveniment marcant pentru istoria școlii lor. Printre cei care ne-au onorat cu prezența se numără: vicepreședintele CJ Ion Asaftei, criticul literar Cristian Livescu, generalul Neculai Balan, primarul comunei Războieni Bogdan Sebastian Țărâlungă, preotul Mugurel Ungureanu, ing. Hârțan Dinu.

Programul a debutat cu discursul doamnei director Elena Osoianu urmat de intervențiile celorlalți invitați, dezvelirea plăcii comemorative, slujba religioasă și simpozionul dedicat în cinstea marelui prozator.

Înv. Georgiana-Cosmina MACOVEI

Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii

Concomitent, a fost și realizator al emisiunii „Ora lui Balint”, la TeleM & Prima TV Piatra-Neamț. A debutat publicistic în Anuarul Institutului Politehnic Iași, 1988, cu eseu „Constantin Noica și Școala de la Păltiniș”. Cărți: „Eseu despre legenda lui Buddha” de Émile Senart (trad. din lb. fr.); „Contraforturi de-o zi”.

■ 20/1953 – n. **Ioan Amironoaie**, la Timișoara, profesor, compozitor, ziarist, absolvent al Conservatorului „Gheorghe Dima” Cluj. Peste 30 de ani de activitate la catedră în Județul Neamț, ziarist („Realitatea Press” și „Monitorul de Neamț”), colaborări la radio și tv., la: „Acțiunea”,

„Antizeze”, „Apostolul”, „Asachi”, „Monitorul de Roman”, „Ochiul public” (Neamț), „Convorbiri literare”, „Actualitatea muzicală”, „Bravo”, „Salut”. Interpret și compozitor (piese muzicale difuzate pe posturile de televiziune centrale și lo-

Rememorări nemțene

cale). Premii pentru proză („Sadoveniana”); al revistei „Tribuna”. Două volume din ciclul „Privilegiu” (2004, 2005), alcătuite din interviuri cu mari personalități din lumea muzicală.

■ 21/1916 – n. **Dumitru D. Irimescu**, la Coșula, Botoșani (d. 16. 09. 1992, Piatra-Neamț), pictor, absolvent al Academiei de Arte Frumoase din Iași. A pictat bisericile: „Precista”, Piatra-Neamț (cu frații Hârtopeanu), „Vârfurile” din Județul Arad, Bicaz, Dobreni, Ivaneși, Podoleni,

Poiana Teiului, în Județul Neamț. Restaurări la bisericile din Bacău, Câmpia Turzii, Buhuși.

■ 22/1926 – n. **Benedict Dabija**, la Piatra-Neamț (d. 29. 05. 1962, București), actor, absolvent al Liceului „Petru Rareș” din orașul natal și al Institutului de Teatru din București (1952). Actor la Teatrul Municipal, București. Filme: „Moara cu Noroc”, „Ciulinii Bărăganului”, „Eruptia”, „Aproape de soare”, „Setea”, „Celebrul 702”, „Porto-Franco”, „Tudor”. A fost remarcabil și în teatrul radiofonic.

■ 24/1916 – n. **Aurel Giroveanu**, la Girov, Neamț (d. 2. 04. 2001, București), pianist, dirijor

(continuare în pag. 16)

După douăzeci de ani (Fragmente – II)

(urmare din nr. 189)

Bună ziua! mă răstesc eu, prevestind, că numai bună nu le va fi. Cei doi mă priveau – cred eu – ca pe un nebun. Nerăspunzând nimic nici unul din ei, mi-am vărsat năduful cu tot ce-mi venea la gură:

– Din modul cum vă purtați cu noi, nu poate fi dedusă, decât umiliința la care vreți să ne supuneți. Sau vreți să ne dați o lecție de ură împotriva preoților și a Bisericii pe care ei o reprezintă, cu restul de ateism științific la care vă este imposibil să renunțați! Am ridicat tonul și am strigat, încât cred că se auzea și dincolo de uși:

– Domnilor, treziți-vă! Am venit de două ore și stăm ca niște milogi la ușa voastră, așteptând să vă beți cafeaua și să vedem cât de tare încercați să ne umiliți! Domnilor, se cântă „Deșteaptă-te române”! E voie! Deșteptați-vă! În România a avut loc o revoluție! Au murit oameni, ca cei rămași în viață, să fie liberi! Liberi, tovarășilor de la partid! Abia atunci am surprins panica în ochii amândurora. Adjunctul, care până mai ieri fusese „prim” ocupa locul de titular la birou, iar primul, ocupa doar un capăt al biroului ca un slugoi al celui lalt, așa cum fusese în întreaga sa carieră. Rămași în picioare, mă pregăteam să încep o nouă tiradă, dar, cu cel mai dulce glas al lupului care își pilise limba, Lăcătușu ni se adresă:

– Stați părinților, n-o luați atât de dușmănos! Nu-i pus nimeni să umilească pe nimeni.

În minte îmi vin cuvintele lui Ceaușescu rămase de pomină, „Niminea nu are nimic cu niminea!”. Pruteanu o prinde din zbor și fără să priceapă ironia, scăpă porumbelul:

– Exact!

Continuau să ne țină în picioare. Mi-am dat seama că acum o făceau din zăpăceala în care îi băgasem. Trag un scaun și îl ofer protopopului. Își dau seama și trimit secretara, rămasă cu gura căscată, să mai aducă unul. Amândoi arătau ca niște stane, privindu-ne. Așteptau să începem a lămuri ce e cu noi acolo. Deschid mapa pe care o luasem numai pentru impresie. În ea nu aveam decât aprobarea înființării școlii și „numirea mea” luate ieri de la

Mitropolie. Le-o întind nervos, după care închid mapa, fără să se vadă că nu mai am nimic în ea. La început, o citește Lăcătușu. O citește atent, ca pe o lucrare scrisă căreia îi caută un cusur. După ce termină de citit, i-o întinde lui Pruteanu întrebându-l:

– Ia spune! Ce zici șefule?

În calitate de prim coordonator și conducător al așezământului care aniversază astăzi 20 de ani de biruințe asupra întunericului, cu toată modestia, cred că sunt unul dintre cei mai îndrituiți oameni care pot să lumineze actul de naștere al acestei instituții, la ceas de sărbătoare.

Nu o fac cu orgoliul primului director, ci cu nostalgie și cu dorința de a așeza lucrurile la locul lor firesc, convins fiind că Istoria cea mare nu poate fi adevărată dacă are la bază neadevărurile istoriei mici.

Trebuie să precizez de la bun început că textul care urmează nu este unul protocolar, prilejuit de acest eveniment festiv. El face parte dintre rândurile în care, ajuns la vârsta memoriilor, am încercat să-mi încondeiez, printre cele mai importante fapte din viață și implicarea în această realizare a Bisericii noastre. O realizare care cuprinde și măruntă mea contribuție directă la evenimentele hotărâtoare, de la început de drum lung și anevoios. Extrag, deci, în continuare, fapte pe care le-am ales din cuprinsul celor câtorva capitole ale memoriilor menționate.

După citire, cu toate că se vedea cât era de tulburat, pe cel mai calm ton, autoimpus, se făcu auzit. Vorbea șeful învățământului unui județ de după revoluția anticomunistă:

– Imposibil!

Primul cuvânt al protopopului se auzi firav și politicos:

– Ați putea să ne spuneți care e cauza? Calmul și inocența cu care întrebuse Milucă, îl scoase din minți pe Pruteanu, care efectiv explodă:

– Dumneavoastră sunteți conștienți și dacă sunteți, spuneți-mi și mie ce se face din județul acesta?!?

Ochii îi ieșeau din orbite și nu se mai putea controla:

– Este județul cel mai impregnat religios din toată țara românească; județul cu cele mai multe mănăstiri și schituri! Este județul cu trei școli de popi, mă rog cu trei seminare teologice: unul la Mănăstirea Neamț, unul pentru fete, la Agapia, unul catolic la Roman și acum veniți dumneavoastră care-mi spuneți că nu sunt destule!?! Mai trebuie făcut unul la Piatra – Neamț?!? Dereglat nervos își îndreptă ochii la fostul său șef:

– Dumneavoastră ce spuneți, to'arășu prim? Privirea celui lalt îl fulgeră și se corectă pe dată, „domnule inspector general adjunct?”. Nebăgând în seamă încurcătura, Lăcătușu se dovedi mai șiret decât o turmă de vulpi:

– Eu zic să nu ne pripim cu un răspuns. Trebuie studiat, trebuie căutat să vedem ce posibilitate de spațiu are județul nostru, legat de dorința părinților:

– Nu este o dorință și nici nu este „a noastră”. Aveți în față o adresă oficială, l-am întrerupt eu. Nu mă băgă în seamă și continuă pe același ton mieros, aproape patern:

– A înființa un liceu nu-i o jucărie. Deocamdată luăm în studiu propunerea Mitropoliei și după ce ne documentăm, vă vom da un răspuns. Pruteanu, congestionat, asculta atent și nu părea deloc împăcat cu gândul că în „județul lui” ar mai putea fi înființat încă un seminar. Gândul său fu prins în vorbe:

– Totuși, patru seminare într-un județ e prea de tot!

N-am mai putut tăcea și am sărit de pe scaun:

– Dumneata ești teafăr la minte, domnule? Eu am adus o hotărâre ca să ridic o școală, domnule! Dumneata înțelegeți ce e o școală! Nu un bordel și nici un cazinou! Mă înțelegeți? Te mai întreb odată, dumneata știi ce e aia o școală? Îmi ieșisem și eu din fire și prima oară eram recunoscător gândului de a-l avea alături de mine pe protopop, care chiar atunci dori să dregă busuiocul adresându-mi-se:

Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii

(urmare din pag. 15)

Si compozitor. Studii la Conservatorul „Egizio Massini”, București (1933-1937), S-a perfecționat cu Tudor Ciortea (forme muzicale) și cu Ion Dumitrescu (compoziție) la cursurile U. C. M. (1954-1955). A fost redactor la Radiodifuziunea Română (1949-1950), pianist și dirijor al Orchestrei „Aurel Giroveanu”, București (1949-1954). A compus muzică ușoară, de film, corală. Colaborări: „Contemporanul”, „Informația Bucureștiiului”, „România liberă”.

■ 22/1974 **Mihai Floroia**, licențiat al Universității „Al. I. Cuza”, Iași (1997). Doctorat în Teologie (2010), cu distincția Magna cum Laude, la Universitatea „Babeș-Bolyai” Cluj-Napoca cu teza Inchiziția între mit și realitate. Profesor titular la Colegiul Tehnologic „Spiru Haret”, în prezent și director al Școlii Postliceale Sanitare Piatra-

Neamț. Publică: *Inchiziția în Europa*, Editura Crișgarux, 2001 și *Rolul metodei didactice în învățământul religios*, Editura Alfa, 2004, diverse studii și articole de specialitate. Stagii de cercetare doctorală și postdoctorală: la Universitatea Catolică

Rememorări nemțene

din Louvain-la-Neuve (Belgia), la Universitatea Miséricorde din Fribourg (Elveția) și la Institut de Recherche Religions, Spiritualités, Cultures, Sociétés al Universității din Louvain-la-Neuve.

■ 25/1901 – n. **Victor Țăranu**, la Ortoaia, Dorna

Arini, Suceava (d. 1953, București), profesor, prozator, publicist, absolvent al Facultății de Litere și Istorie, București; profesor la Vatra Dornei, Câmpulung Moldovenesc și la Școala Normală „Gheorghe Asachi”, Piatra-Neamț. A cules folclor de pe Valea Bistriței. A lucrat la Biblioteca Academiei Române. A publicat studii în: „Anuarul” Liceului „Petru Rareș”, „Buletinul Societății Regale de Geografie” (București), „Curentul”, „Ion Creangă”, „Apostolul”. Distins cu „Coroana României în Grad de Cavalier” (1939). Scrieri: „Mama”, „Teofil”, „Geto-dacii. Viața culturală a românilor din Transilvania”, „Bibliografie economică română”, „Preocupări didactice”, studii de pedagogie, „Lecțiuni de istorie literară” ș. a.

■ 26/2000 – d. **Cătălin-Florin Stupcanu**, la Ceahlău, profesor, ziarist, scriitor (n. 2. 04. 1938, Filioara, Agapia, v. fișa lunii aprilie.)

După douăzeci de ani (Fragmente – II)

Desigur că domnul inspector general știe ce este o școală, părinte! Poate nu știe bine ce e un seminar. Poate dumnealui crede că toți care intră într-o astfel de școală, vor deveni preoți și i se va umple județul de popi. Nu, domnilor inspectori!

Din liceul teologic, mulți absolvenți vor merge mai departe, orientându-se spre alte școli. Liniștiți-vă! Teologia este și trebuie să rămână o școală de vocație! Mulți dintre absolvenți vor deveni profesori, asistenți sociali despre care noi, românii, încă habar nu avem; vor deveni muzicieni sau dirijori, sau vor îmbrățișa oricare profesie. Puțini vă vor da dureri de cap preoțindu-se. Scopul mai marilor Bisericii este să avem cât mai multe școli care să lumineze acest popor ținut în întunericul celor 45 de ani de comunism ateu. Amândoi înghițiră în sec, tăcând....

Nu mai are rost să povestim urmarea discuției. Totul a rămas așa cum propusese Lăcătușu. Adică urma „a fi cercetată posibilitatea înființării unei noi școli”. Singura treabă care rămânea de făcut era „cercetarea posibilităților” de către ambele tabere: unii ca să o împiedice, iar alții ca să o realizeze, înfrângând îndărătnicia celorlalți. Deocamdată, fiecare dintre ei „va cerceta”.

Pentru noi, primul lucru la care trebuia gândit era o locație. Pentru asta fiecare aveam în cap modelul seminarului absolvit; cel de la Mănăstirea Neamț. Abia atunci am coborât pe pământ cu dorințele și aspirațiile clădite pe niște visuri. Condițiile școlii laice erau departe de ceea ce socoteam eu că trebuie să ofere una teologică.

Ieșiți de la Inspectorat, am continuat drumul în tăcere, gândindu-ne că va trebui să dăruim un zid ale cărui dimensiuni și rezistență nu le cunoșteam. Sau poate nu le luaserăm în seamă, neștiind câtă rezistență comunistă a rămas în această instituție. Am căutat să ne amintim cele câteva licee și grupuri școlare, unde fiecare din noi aveam cunoștințe, urmând a tona fiecare firșor de posibilitate de care ne-am fi putut agăța pentru ceea ce ieri mi se părea un lucru simplu. Apoi ne vom reîntâlni cu rezultatele puse „pe masă” și vom purcede cu soluțiile aflate, din nou la Inspectorat. Era

vorba de liceul cu profil umanist „Calistrat Hogaș”, fostul „Liceu Teoretic” de fete, de noul liceu Pedagogic, care funcționase într-o fostă Școală Normală, și mai apoi vom mai vedea noi care. Dar tot ceea ce ieri ni se făgăduise și era posibil, devenea imposibil a două zi, în urma intervenției inspectorilor – după cum am aflat mai târziu. Singura ființă pe care revelația mi-a scos-o în cale va fi directorul de la Școala nr. 9, domnul Constantin Gheorghe.

La școală:

Din motive sentimentale, dintre cele trei școli de pe teritoriul parohiei pe care o păstoream, în 1993 odată cu reintroducerea religiei, am optat pentru Școala Generală nr. 9, din cartierul Gara Veche, strada Mărășești nr 9. Era așezată pe fostul drum pe care, copil fiind, mergeam cu vaca la păscut în țarină. Pe întreaga „stradă”, lungă de vreun kilometru la vremea aceea, erau doar două case. Le văd și astăzi: prima avea scris pe frontispiciu „Vila Ștefania”, a doua era casa „lui Scurtu” din colțul de la capătul străzii care se intersecta cu drumul ce ducea la satul Izvoare.

Până prin anul '60, în locul școlii către care mă îndreptam acum era un teren viran. În față lui, chiar la stradă era o troiță, pe care puținii locuitori de atunci ai cartierului, au ridicat-o înainte de război, în așteptarea zidirii unei biserici. Se spunea că mitropolitul de atunci al Moldovei făcuse slujbă mare de sfințire a locului cumpărat de oameni; troița înălțată acolo nefiind decât mărturia materializată a dorinței lor! Și a rămas drept semn al credinței și speranței cu care localnicii așteptau ridicarea bisericii. Îi aleseseră și hramul, „Sfinții Împărați Constantin și Elena”.

Pe locul bisericii atât de dorite, în 1963, a fost ridicată o școală pentru numeroșii copii veniți din satele înconjurătoare, strămutați în cartier. La poarta acestei școli am ajuns și eu în dimineața zilei următoare primirii ordinului de predare a religiei, purtând în minte troița pe lângă care, în copilărie, treceam în fiecare dimineață...

Intru în școală, pătrund în secretariat și mai apoi îl cunosc pe director: un domn înalt,

grizonat și cu o față proaspătă, jovială și o privire zâmbitoare, deschisă parcă oricărei discuții. Era o figură care mi-a plăcut de la bun început. Era un tip până în 50 de ani. Dea Domnul, să se adeverească teoria mea legată de simpatiile la prima vedere! Îmi întinde mâna, scuturându-mi-o pe a mea gospodărește, prezentându-se:

– Constantin Gheorghe! Eu vă cunosc din vedere, părinte. Cred că ați venit la noi în legătură cu ora de religie. Chiar mă așteptam că veți veni! Îl aprob cu un gest din cap și parcă uitând motivul intrării sale inopinate în secretariat, mă invită „peste drum”, în biroul său, dispus față în față cu cel al secretariatului. Biroul său era așezat cum nu se putea mai strategic. Pe fereastra orientată spre stradă, putea fi observat oricine vine sau pleacă din școală. Mi-am amintit de ferestrele stărețurilor rânduite tot așa.

Acesta era domnul director al școlii, singurul care ne-a primit oferindu-ne spațiul, împotriva opoziției oficiale și a nenumăratelor sabotaje și piedici puse înființării acestui seminar. I-am rămas și îi sunt recunoscător pentru curajul și bunăcredința pe care le-a arătat atunci, oferindu-ne prima clasă, care a deschis drumul următoarelor.

Dacă povestirea mea, a părut cuiva prea lungă, îl rog să mă ierte! Ea rezumă însă, o adevărată luptă cu un sistem opresor al credinței religioase care – mie îmi pare – că în diferite forme și metode continuă! Această luptă pentru înființarea seminarului, începută la sfârșitul anului 1994 avea să se încheie în vara anului 1996, când în Buletinul Oficial al Inspectoratului de Învățământ – Neamț, între școlile județului de la începutul anului școlar 1996 se număra și Seminarul teologic din Piatra Neamț. Și uite așa a apărut pe lume seminarul la a cărui „urnire” am contribuit. După doi ani însă urmau evenimente care aveau să mă îndepărteze și de școală și de parohie... de care nimeni, ci numai eu eram vinovat.

Preot pensionar Ioan GHERASIM
Piatra-Neamț, 5 martie 2016

Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii

27/1937 – n. **Nicolae Florian**, la Vânători-Neamț, învățător, animator cultural, publicist, absolvent al Școlii Pedagogice din Piatra-Neamț (1956, șef de promoție). A predat la școlile din: Păstrăveni, Boiștea, Petricani, Lunca (director), Vânători-Neamț. A fost director al Căminului Cultural (1968-1978); primar (1990-1992) și consilier comunal până în 2008. Cetățean de omoare al comunei natale (2007). Colaborări: Revista „Apostolul”. Este autor al „Monografiei Comunei Vânători-Neamț” (2006, 2016), lucrare importantă pentru informațiile despre locuri și instituții din preajma localității Vânători (Mănăsti-

rea Neamț, Cetatea-Neamț, Mănăstirile Secu și Sihăstria ș. a.) și despre mulți intelectuali care au trăit pe aceste locuri.

■ 27/1948 – n. **Constantin Ardeleanu**, la Tazlău, scriitor, absolvent al Facultății de Studii

Rememorări nemțene

Economice din Iași. Colaborator al multor reviste, în care au fost inserate peste 1.000 de articole și cronici. Mai multe premii literare pentru proză. Membru al Societății Scriitorilor Militari, al U. Z. P. și al Societății Scriitorilor din Județul Neamț. Cetățean de onoare al Comunei Tazlău. Câteva titluri: „Hătrii Tazlăului”, „Timpuri interesante”, „Trif”, „Chetronia”, „Stenogramele unui atașat militar”, „Hăituirea”, „Iubiri veștejite”, „Bizarul bazar al Fortunei”, „Hronicul hergheliilor hoinare”;

„Gilberti”; „Infernul de ceară”; „Strada Blănarilor 18, colț cu Doamnei”; „Tazlău, un sfert de infinit” ș. a.

■ 28/1861 – n. **Aristide Caradja**, la Dresda, Germania (d. 29. 05. 1955, București), savant, unul dintre cei mai importanți entomologi români, jurist. A urmat Facultatea de Drept din Toulouse, Franța, apoi, după moartea tatălui (1887), vine în țară și se stabilește la Grumăzești. În 1893, publică prima sa lucrare despre lepidoptere. A constituit colecții ordonate științific și a adunat informații despre lepidopterele din țară. Publică cel mai mare catalog al micro-lepidopterelor din România (1899 și 1901). Primește, din China, o colecție de profil cu peste o sută de mii de exemplare și întocmește cea mai completă colecție din lume. A publicat 22 de lucrări de referință. Membru corespicient (1930) și membru titular al Academiei Române (1948).

În contextul actual, se discută mult despre schimbările care se impun sau se propun în școala românească. Este poate acesta un prilej bun de a susține că, pentru formarea elevilor, a viitorului și a culturii lor, e necesară și o continuare a studierii gramaticii în liceu – în special, a gramaticii normative –, alături de alte componente ale limbii (lexic și semantică, fonetică, stilistică). Această necesitate s-a afirmat și până acum, dar vocea susținătorilor încă nu a fost ascultată.

Până în clasa a VIII-a, se conturează domeniul gramaticii, introducându-se conceptele fundamentale și regulile sale, iar acestea ar trebui îmbogățite, rafinate, precizate în anii următori. În cadrul modulului *Limbă și comunicare* din clasele liceale sunt reluate unele elemente de gramatică, dar ele sunt prezentate destul de sumar în manuale și sunt insuficiente pentru aprofundarea domeniului. Manualele insistă mai ales asupra analizei stilistice, asupra lexicului și a semanticii (adică asupra aspectelor care se cer la examenul de bacalaureat). Cel mult, cunoștințele de gramatică pot fi aprofundate prin introducerea unui curs opțional, dar numai dacă liceul respectiv decide acest lucru, dacă sunt cereri din partea elevilor și dacă profesorii acceptă să țină un asemenea curs. Puțini elevi beneficiază de o astfel de pregătire. În general, se spune că gramatică în liceu nu se mai face.

Utilitatea gramaticii și nevoia de mai multă gramatică în școală, chiar și după terminarea ciclului gimnazial, se pot dovedi simplu, prin mai multe argumente.

- Cu siguranță, dacă s-ar face gramatică în liceu, numărul celor care scriu cu un i în loc de doi sau trei i, al celor care fac dezacorduri între subiect și predicat sau al celor care nu știu unde să pună cratima ar scădea semnificativ. Astfel de greșeli grave se întâlnesc atât de frecvent la examene, pe Facebook, în SMS-uri, cereri, scrisori de intenție etc. Ne plângem că se „urâțește” limba, ne îngrozim când citim lucrările unor elevi la examenele de bacalaureat sau la admiterea la facultate (și ne mai și amuzăm dându-le, în fiecare an, pe cele mai „originale” la televizor sau în ziar), ne oripilăm când vedem greșeli peste tot. Dar ce putem face ca să schimbăm situația? Se subînțelege că adâncirea cunoștințelor de gramatică în liceu este o soluție.

Scrierea și vorbirea corecte presupun cunoașterea și aplicarea unor reguli gramaticale ale limbii române – care implică noțiuni fundamentale (substantiv, adjectiv, pronume, subiect, predicat etc.) – pe care elevul ajunge să le stăpânească învățând gramatică într-un mod sistematic, până la terminarea liceului.

Cunoștințele de gramatică a limbii materne reprezintă o parte din cultura generală a fiecăruia. Felul cum te exprimi spune mult despre educația ta, dar și despre respectul pe care îl ai față de tine, față de ceilalți și chiar față de limba ta.

Pledoarie pentru gramatică

- Gramatica te învață să gândești clar, să te exprimi logic, să ordonezi ideile și faptele comunicate într-o manieră coerentă pentru că gramatica este expresie a gândirii logice.

Scrierea și vorbirea corectă presupun cunoașterea și aplicarea unor reguli gramaticale ale limbii române – care implică noțiuni fundamentale (substantiv, adjectiv, pronume, subiect, predicat etc.) – pe care elevul ajunge să le stăpânească învățând gramatică într-un mod sistematic, până la terminarea liceului.

- Cunoașterea noțiunilor cu care operează în general gramatica este utilă pentru învățarea limbilor străine. Compararea limbii străine pe care dorești să ți-o însușești cu gramatica limbii tale te ajută să îți dai seama de specificul fiecărei limbi. Dacă se minimalizează rolul gramaticii în învățarea unei limbi străine, elevul poate să ajungă să cunoască multe cuvinte și expresii din limba respectivă, dar nu ajunge să facă acordul subiectului cu predicatul, să utilizeze corect timpul verbal sau o formă adjectivală ori pronominală etc. Pentru învățarea unei limbi străine, e util deci ca elevul să aibă noțiuni fundamentale de gramatică (mod, timp, persoană, număr, caz, articol etc.).

- Știm cu toții că la unele facultăți, cum sunt Facultatea de Drept, Facultatea de Jurna-

lism și Științele Comunicării, Facultatea de Limbi și Literaturi Străine, Academia de Poliție, examenul de admitere include și cunoștințe de gramatică. Pentru că în liceu nu se acordă suficientă atenție gramaticii, elevii sunt nevoiți să ia meditații. Dar, cum nu toți părinții își permit să plătească meditațiile copiilor, mulți elevi au șanse reduse de a intra la o astfel de facultate, unde concurența este mare. Reluarea materiei din gimnaziu nu este suficientă pentru admiterea la facultate: subtilitățile de analiză incluse în grilele care se dau la Drept nu sunt acoperite de manualele școlare din clasele V–VIII, iar rezolvarea lor cere explicațiile suplimentare ale unui profesor.

Cunoștințele de gramatică a limbii materne reprezintă o parte din cultura generală a fiecăruia. Felul cum te exprimi spune mult despre educația ta, dar și despre respectul pe care îl ai față de tine, față de ceilalți și chiar față de limba ta.

Poate că primul argument dintre cele expuse mai sus este cel mai important pentru a susține studiul gramaticii în liceu. Suntem cu toții de acord că școala are un rol esențial în formarea deprinderilor de folosire corectă a limbii.

Preocupări pentru îmbunătățirea modului de exprimare există și în afara școlii și sunt laudabile asemenea inițiative. Astfel, poți să-ți îmbogățești cunoștințele de gramatică urmărind emisiuni de televiziune sau de radio ori citind rubrici ale ziarelor. Ca să le faci atractive, cei care le realizează – oameni de presă, absolvenți ai Facultății de Litere adeveseori, sau oameni interesați de exprimarea corectă și care înțeleg că astfel de cunoștințe sunt necesare – folosesc un stil cât mai relaxat și mai glumeț. De curând, au apărut și cântece parodice pe teme de gramatică (cum este, de pildă, piesa cu titlul *Ca și*). Mesajul transmis tinerilor într-o manieră glumeată prin aceste cântece este că nu poți fi decât cool și sexy (cum reiese din cântecul *Gramatica e sexy*) dacă știi gramatică și vorbești corect.

Mobilizarea din afara școlii a început, iar acum e nevoie de o mobilizare și în interiorul școlii pentru a i se acorda gramaticii rolul cuvenit, dată fiind importanța sa în formarea și educarea elevilor.

Isabela NEDELUCU

Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii □ Arte și meserii

Este interesant și ciudat faptul că, deși în școli sunt acum o mulțime de cursuri/module/discipline care au conținuturi legate de comunicare, instrumentul cel mai important al ei, limba, este dat la o parte. Se pare că nu se mai face serios gramatică în școli. Dacă în programele de gimnaziu această disciplină este inclusă sub diferite titlaturi și devine, într-un fel sau altul, probă de examen la capacitate, la liceu a ajuns să fie redusă la câteva lecții. Oricum, nu se pune accent mai deloc pe exprimarea corectă. Sau, dacă se pune, rezultatele nu sunt pe măsura așteptărilor. Nici diacriticele nu mai au trecut.

Normal ar fi ca posesorii de diplomă de bacalaureat să știe să se exprime corect în limba română, dar realitatea arată că foarte puțini reușesc această performanță. Cum s-a ajuns aici? Undeva, cândva, ceva s-a dat peste cap în toți anii din urmă. Este un fel de a ne preface că facem educație folosindu-ne doar de cunoștințe luate separat, la întâmplare, fără a asigura o minimă conexiune între ele. Este o manieră de a comunica fără comunicare, pentru că liantul care ar trebui să facă totul inteligibil, coerent și logic, limba, este aproape scos din ecuație. De altfel, ideea că exprimarea

corectă și expresivă nu contează este adesea susținută, mai mult sau mai puțin direct, nu numai de predominanța tipului de evaluări scrise bazate exclusiv pe faimoasele „grile” (în cazul cărora se spune – mai în glumă, mai în serios – că elevul nici nu trebuie să gândească, ci doar să aibă noroc), dar și de lipsa de considerare a unor profesori pentru ea, din păcate. A nu discuta și a nu corecta greșelile de exprimare din lucrările scrise sau

Comunicare fără comunicare

din felul în care elevii vorbesc despre un subiect sau altul la ore (inclusiv la materiile „reale”) sunt modalități condamnabile de a încuraja atitudinea de neglijare a acestui aspect, altfel în trend în zilele noastre, așa cum se vede și în mass-media. Prescurtarea cuvintelor, dezacordurile, sărăcia lexicală, formulările anapoda sunt semne ale lipsei lecturilor, evident, dar și ale marginalizării unui lucru prețios care stă, în definitiv, la baza identității noastre naționale: limba română. Asemenea istoriei și literaturii, limba română este o marcă importantă a calității noastre de români, iar a o da la o parte – și încă pe mâna sistemului de învățământ – înseamnă nu numai neglijență și iresponsabilitate, ci pur și simplu necunoașterea propriilor interese. (Psih. Vasile BAGHIU)

Aniversări culturale

SEPTEMBRIE

- O** 3. **GODEANU, ELVIRA** (1904-1991) actriță de teatru și film; 25 ani de la moarte
04. **BACOVIA, GEORGE** (1881-1957) poet; 135 ani de la naștere
08. (†) **NAȘTEREA MAI-CII DOMNULUI**
08. **DVORAK, ANTONIN** (1841-1904) compozitor ceh; 175 ani de la naștere
08. **ZIUA INTERNAȚIONALĂ A ALFABETIZĂRII**
09. **MILLO, MATEI** (1814-1896) actor; 120 ani de la moarte
14. **IONESCU, ILEANA STANA** actriță de teatru și film; 80 ani de la naștere
15. **CHRISTIE, AGATHA** (1891-1976), scriitoare engleză 125 de ani de la naștere
18. **CÂRLOVA, VASILE** (1809-1831) poet; 185 ani de la moarte
19. **STURDZA-BULANDRA, LUCIA** (1873-1961) actriță; 55 ani de la moarte
20. „**CONTEMPORANUL**” (1946 - 1989) revista săptămânală București; 70 ani de la apariție
20. **COȘBUC, GEORGE** (1866-1918) poet, academician; 150 ani de la naștere
22. **CERNA, PANAIT** (1881-1913) poet; 135 ani de la naștere
22. **FARADAY, MICHAEL** (1791-1867) fizician și chimist englez; 225 ani de la naștere
24. **PARACELUSUS** (1493-1541) alchimist, teolog, filosof elvețian; 475 ani de moarte
27. **ANTIM IVIREANUL, SFÂNT** (1650-1716); 300 ani de la moarte
28. **BRETON, ANDRÉ** (1896-1966) scriitor francez; 50 ani de la moarte
29. **NAUM, GELLU** (1915-2001) poet, prozator, dramaturg; 15 ani de la moarte.

OCTOMBRIE

- O** 1. **ZIUA INTERNAȚIONALĂ A MUZICII**
01. **ANDRÎTOIU, ALEXANDRU** (1929-1996) poet; 20 ani de la moarte
02. **PARASCHIVESCU, MIRON RADU** (1911-1971) poet; 105 ani de la naștere
05. **ZIUA MONDIALĂ A PROFESORULUI**
11. **DACIAN, ION** (1911-1981) tenor; 105 ani de la naștere
11. **ZIUA ȘCOLII ARDELENE**
12. **GRIGORESCU-BACOVIA, AGATHA** (1895-1981) poetă, memorialistă; 35 ani de la moarte /
14. (†) **SF. CUV. PARASCHEVA DE LA IAȘI**
16. „**RAMPA**” (1911-1948): revistă de teatru, muzică, literatură, artă (București); 105 ani de la apariție
16. **LEVIȚCHI, LEON** (1918-1991) traducător, eseist; 25 ani de la moarte /16 oct
19. **SADOVEANU, MIHAIL** (1880-1961) scriitor, academician; 55 ani de la moarte
21. **PERPESSICIUS** (Dumitru S. Panaitescu) (1891-1971) istoric și critic literar, academician; 125 ani de la naștere
22. „**FLACĂRA**” (1911-1923) „revistă eclectică, literar-artistică”, București, săptămânal; 105 ani de la apariție
23. **ASTRA** (Sibiu), As. Transilvană pentru Literatură Română și Cultura Poporului Român; 155 ani de la înființare
25. **MIHAI I**, Rege al României; 95 ani de la naștere
25. **PICASSO, PABLO**, pictor, grafician și sculptor (1881-1973) – 135 de ani de la naștere
25. **ZIUA ARMATEI ROMÂNE**
26. (†) **SF. M. MC. DIMITRIE, IZVORĂTORUL DE MIR**
26. **GIURESCU, CONSTANTIN C.** (1901-1977) istoric, academician; 115 ani de la naștere /26 oct
28. **AMARU, BOGDAN** (1907-1936) scriitor; 80 ani de la moarte
31. **LOVINESCU, EUGEN** (1881-1943) critic și istoric literar, academician; 135 ani de la naștere. (M. Z.)

Shopârla
lunii septembrie:S-a dat startul
la concurs ...

Mare zarvă prin școlile nemțene din data de 9 septembrie 2016, când a fost publicată în Monitorul Oficial *Metodologia de organizare și desfășurare a concursului pentru ocuparea funcțiilor de director și director adjunct din unitățile de învățământ preuniversitar*. Nimeni nu mai are grijă de nimic, totul de derulează în jurul concursului, care a devenit un fel de *axis mundi* (pentru unii) și care destul de pripit și forțat se apropie cu pași repezi. Pentru unele unități școlare a ajuns un adevărat laitmotiv al activităților educative din această perioadă.

Dar foarte interesant este modul în care subiectul este privit din exterior: de la tanti coafeza de pe colț, până la tanti asistenta medicală, toată lumea își dă cu părerea, că doar la asta ne pricepem foarte bine noi, românii, despre ce și cum va fi concursul, cine și cum ar trebui numit director la școala X sau Z, că doar toți avem drepturi în calitate de părinți, vecini, prieteni, membri ai societății civile etc. și, dacă se poate, de ce ... nu? Doar *datul cu părerea și capra vecinului* au constituit dintotdeauna subiecte de maximă actualitate pentru anumite categorii sociale.

Chiar și cumpărutul gogoșarilor pentru iarnă a trecut pe loc secund de când cu acest concurs despre care s-a tot zvonit, dar nu s-a pus în practică de prin anul 2008. Acum metodologia s-a schimbat, condițiile sunt altele, lumea este alta, dar părerile băgătorilor de seamă, oricât de divergente ar fi, au un punct comun: nu exclud posibilitatea cumetriilor, intervențiilor politice sau băgarea cozii lui Michiduță, Doamne păzește. Noi o să dăm cu tămâie până unde ajungem, dar dacă va mirosi a pucioasă, vă vom ține la curent.

Ultrademagogul CLEVETICI

Sumar

- V**alentin ANDREI – Festivalul internațional de folclor „Ceahlăul” (pag. 9)
- Vasile BAGHIU – Comunicare fără comunicare (pag. 18)
- Vasile Bogdan BILBOR – Omul – obiect de studiu al antropologiei filosofice (pag. 8)
- Etgard BITEL – Drum și gând (pag. 9)
- Laura BITEL – Cireșul (pag. 9)
- Gheorghe A. M. CIOBANU – Romanicul ca pre-Romantic (pag. 4)
- Ultrademagogul CLEVETICI – Shopârla lunii septembrie: S-a dat startul la concurs... (pag. 19)
- Mihai FLOROAIĂ – Orizonturi și frontiere în managementul competențelor (pag. 4)
- Ioan GHERASIM – După douăzeci de ani. Fragmente II (pag. 16-17)
- Simion HANCESCU – Mesajul Federației Sindicatelor Libere din Învățământ adresat salariaților din învățământ la începutul anului școlar 2016 – 2017 (pag. 1)
- Georgiana-Cosmina MACOVEI – Zilele Școlii Gimnaziale Constantin Virgil Gheorghiu Războieni (pag. 15)

- Mihai-Emilian MANCAȘ – Directorii mei (pag. 14-15)
- Irina NASTASIU – Infocult (pag. 2, 3, 4, 5, 6, 7)
- Isabela NEDELCO – Pleoară pentru gramatică (pag. 18)
- Red. – Ziua Limbii Române (pag. 1-2) * Bacalaureat 2016 * Premii pentru nota 10 (pag. 3) * Definitivat, 2016 (pag. 6) * Titularizarea, 2016 (pag. 7) * Noutățile anului școlar 2016-2017 (pag. 11) * S-a aprobat Statutul Elevului (pag. 13)
- Dumitru RUSU – Of, iar în bănci! (pag. 3)
- Nicolae SAVA – „Matematica și poezia se întâlnesc într-un punct luminos” * La Tazlău, cu poetul și matematicianul Cezar Țucu (pag. 10)
- Sabina STĂNESCU – Strategii de Predare. Stimularea Întregului Creier (Whole Brain Teaching) în managementul clasei (pag. 11-12)
- Constantin TOMȘA – Am primit din Israel (pag. 9) * Rememorări nemțene (pag. 12, 13, 14, 15, 16, 17)
- Marin UDROIU – Pleoară pentru apărarea inocenței copiilor (pag. 5)
- Mircea ZAHARIA – Toamna se numără problemele... * Interviu cu domnul Gabriel Ploscă, președintele Sindicatului Învățământ din județul Neamț (pag. 1-2) * Semnal editorial: Comuna Vânători-Neamț, file de monografie (pag. 11) * Aniversări culturale (pag. 19) * Inchiziția între mit și realitate * Târgul de Carte LIBRIS, 2016. Să ne împiedicăm de carte (pag. 20)

Târgul de carte LIBRIS, 2016

● Să ne împiedicăm de carte

În perioada 15-18 septembrie, în Parcul Tineretului din Piatra-Neamț, s-a desfășurat Târgul de Carte LIBRIS, o manifestare care tinde să rediviveze, ajungând astăzi la cea de a VI-a ediție.

Evenimentul cultural (că n-ai cum să-i spui altfel) este organizat de Camera de Comerț și Industrie Neamț, împreună cu următorii parteneri: Consiliul Județean Neamț, Primăria Piatra-Neamț, Societatea Scriitorilor din județul Neamț, Biblioteca Județeană „G.T. Kirileanu” și Uniunea Scriitorilor din România, filiala Neamț.

Organizatorii au prognozat că vor participa 32 de edituri, vor fi lansate 114 cărți semnate de 103 autori, vor fi 47 de moderatori, iar lansările de carte vor însuma 36 de ore. Bănuiesc că prognoza a fost depășită, și îmi place să cred că n-a stat nimeni cu pixul și cu cronometru în mână.

Reținem printre premierele acestei ediții prezența editurilor „Junimea” și „Polirom” (dar și a consacratelor, de notorietate, „Timpul” și „Cartea Românească”), o serie de lansări de carte în liceele din municipiu, atmosfera colocvială, prezentările insolite, desfacerea sau refacerea unor prietenii de cartel, dar și premiile oferite, la final, participanților din întreaga țară.

La festivitatea de deschidere au luat parte primarul Dragoș Chitic; inspectorul general al ISJ Neamț, Viorel Stan; directorul Bibliotecii județene „G.T. Kirileanu”, Adrian Alui Gheorghe; președintele USR Neamț, Cristian Livescu și președintele Camerei de Comerț și Industrie Neamț, Mihai Apopii. Vorbitorii s-au străduit să catalogheze evenimentul (*o sărbătoare a cărții, o olimpiadă la care câștigă cititorul, un prilej de a te împiedica de carte, o negustorie, o bucurie pentru publicul pietrean*), au pus la cale un parteneriat între filiala Neamț a Uniunii Scriitorilor și ISJ. Cristian Livescu: *Fac apel către cei de la Inspectoratul Școlar să ne sprijine în încercarea noastră de a-i determina pe elevi să-și facă propria bibliotecă, nu pe cea moștenită de la părinți sau bunici.*

Târgul a debutat cu lansarea proaspătului roman „Luna Zadar” a lui Adrian Alui Gheorghe, prezentat de Adrian G. Romila și Cristian Livescu, și a continuat cu o cavalcadă din care n-au lipsit editurile pietrene („Cetatea Doamnei”, „Conta”, „Crigarux”, „Răzeșu”, „Nona”) și condeieri nemțeni în calitate de autori sau prezentatori (Adrian Alui Gheorghe, Vasile Baghiu, Constantin Bostan, Emil Bucureșteanu, Gheorghe Bunghez, Bică Căciuleanu, Vlad A. Gheorghiu, Mihai Hanganu, Dan Iacob, Martin Leibovici, Cristian Livescu, Mihai Mercicaru, Constantin Munteanu, Emil Nicolae, Dorin Ploscaru, Virgil Răzeșu, Adrian G. Romila, Lucian Strochi, Constantin Tomșa, Cezar Țucu ș.a.?).

Închiderea Târgului LIBRIS Neamț 2016 a fost marcată prin premiarea unei edituri și a unor realizări editoriale remarcabile. Astfel, tipografia „Arhiprint” a primit cartea „Trandafirul albastru” de Virgil Răzeșu, iar tipografia „Autograf” a primit editura „Crigarux” din Piatra-Neamț. La final, editura „Răzeșu” a oferit premiul „Yvona Răzeșu”, pentru cea mai valoroasă apariție editorială prezentată în cadrul Târgului de Carte LIBRIS. Premiul a fost adjudecat de Ioan Holban, autorul monumentalei lucrări „Un dicționar al scriitorilor români contemporani”, apărută la prestigioasa editură „Tipografia Moldova” din Iași.

Publicăm alăturat doar consemnarea cărții colegului nostru Mihai Floroia, o ofertă importantă a Târgului. Și fiindcă tot e la modă plagiatul (vezi Alexandru Dobrescu „La Oglindă. Istoria plagiatelor românești până la 1900”, o altă ofertă a LIBRIS, 2016), terminăm citând câteva versuri, cu care Adrian Alui Gheorghe și-a încheiat una dintre intervenții, reluând finalul poemului „Rugăciunea cititorului”, de Gaston Bachelard:

Foamea noastră cea de toate zilele/ Dă-ne o nouă și astăzi/ Și nu ne lipsi de cartea de care avem nevoie/ Că doar prin intermediul cuvântului/ Ce este în Cer așa ajunge să fie și pe pământ./ Și du-ne pe noi în ispta căutării./ Ca să ne mântuim de păcatul ignoranței. (M. Z.)

Inchiziția între mit și realitate

Cartea teologului nemțean Mihai Floroia *Inchiziția între mit și realitate* a apărut de curând la Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca și a fost lansată în recentul Târg de Carte LIBRIS de la Piatra-Neamț.

Cunoscut drept un vechi colaborator al revistei *Apostolul*, Mihai Floroia este autorul mai multor lucrări, studii și articole de specialitate și de management educațional apărute în perioada 1998-2016.

Cartea de față constituie aprofundarea cercetării sale din perioada doctorală desfășurată la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca (2002-2010), interval în care a avut posibilitatea de a face studii și la două vestite universități apusene: cea de la Fribourg (Elveția) și cea din Louvain-la-Neuve (Belgia), unde a aflat documente de mare importanță pentru subiectul în cauză.

După cum însuși mărturisește în *Introducere*, autorul a fost atras de tema aceasta deoarece Inchiziția „este un subiect impresionant, controversat și interpretat într-o varietate de forme atât din punct de vedere istoric cât și teologic. Alegerea temei a fost motivată și de faptul că, în toate cursurile, manualele, volumele de *Istorie Bisericească Universală*, acest subiect este prezentat sumar și de cele mai multe ori cu un mare grad de subiectivitate”. În aceste condiții, apariția unei astfel de lucrări umple un gol deosebit în literatura noastră de specialitate.

Cartea abordează contextul istorico-politic și religios în care a apărut fenomenul inchișitorial, modul de organizare și funcționare al Inchiziției și evoluția acesteia în țări europene (Franța, Italia, Spania, spațiul german), dar și în state din America Latină (Mexic, Peru, Venezuela).

Sunt disecate însă și procese celebre din Franța (Procesul Templierilor și al Ioanei d'Arc), din Italia (Giordano Bruno, Galileo Galilei și Tommaso Campanella), se insistă asupra personalității cunoscutului inchișitor Thomas de Torquemada, dar și asupra unor teologi care au căzut victime aceleiași Inchiziții: Sfânta Tereza de Avila și Sfântul Ioan al Crucii. În

ultimul capitol este prezentată o evaluare a fenomenului inchișitorial, mai exact ecourile avute de

acesta în perioadele modernă și contemporană.

Cercetând etapele Inchiziției, autorul menționează faptul că „prin țelurile urmărite și prin mijloacele utilizate, această instituție a cunoscut de-a lungul timpului trei forme principale, cu structuri și caracteristici specifice: *Inchiziția medievală, Inchiziția spaniolă și Inchiziția romană*. De-a lungul timpului, această manifestare a fanatismului va pricinui o mulțime de jertfe, până când Napoleon va aboli tribunalele inchișitoriale și Sfântul Oficiu, la 2 iulie 1809, pentru a dispărea după anul 1834. Așadar, această instituție a avut o viață lungă, cu rezultate dintre cele mai contradictorii.

E de remarcă faptul că profesorul Mihai Floroia nu a abordat istoria bisericească (în special a Bisericii Romano-Catolice) ca pe o realitate separată de istoria universală, realitățile istoriei Bisericii fiind încadrate organic în marile evenimente ale istoriei universale.

În final putem afirma că *Inchiziția între mit și realitate* se prezintă ca o carte unitară, bine articulată, cu o argumentare clară, logică și coerentă, punctând, acolo unde era necesar, chestiunile specifice fiecărui stat în parte. Este un fapt ce relevă imaginea unui cercetător deja format și bine pregătit pentru confruntarea cu viitorul.

Mircea ZAHARIA

APOSTOLUL – revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învățămant Neamț și Asociației Învățătorilor din județul Neamț (martie 1999).

FONDATORI ● noiembrie, 1934: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei

● martie, 1999: Florin Florescu, Ștefan Corneanu, Gheorghe Amaicei, Dumitrița Vasilca

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE: Gabriel PLOSCĂ – director general, Iosif COVASAN – director economic, Gheorghe AMAICEI, Liviu RUSU, Gabriela GRIGORE.

CONSILIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA – redactor-șef, Constantin TOMȘA – redactor-șef adjunct,

Mihai FLOROIA, Irina NASTASIU, Dorel NEMȚEANU – DTP;

Dorin DAVIDEANU – editor online.

ISSN - 1582-3121

Redacția
și administrația:
str. Petru Rareș nr. 24,
Piatra Neamț,
Tel/fax:
0233.22.53.32
revista_apostolul
@yahoo.com